N:r 1. ÅRG. 41 10 JAN. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Kraft, kraft – mera kraft.

Så lydde överskriften till en artikel, som vid årsskiftet var synlig i en av Stockholms dagliga tidningar. Då var det fråga om de krafter, som kunna hämtas ur vårt lands älvar, krafter, som endast till en ringa del tagas i anspråk, men som skulle, rätt utnyttjade, kunna förse vårt folk med nästan allt det förråd av arbetskraft som nu fylles med kol hämtade från utlandet.

Har icke detta förhållande sin motsvarighet på det andliga området? Vi ha ett stort behov av kraft. "Huru ofta erinras vi icke om vår svaghet och om vår otillräcklighet inför de uppgifter, som vi redan ha oss förelagda — för att icke tala om sådana ytterligare uppgifter, som ligga och vänta på oss, men som vi inte våga ta upp.

På det industriella området kan det finnas tre förklaringsgrunder till utebliven kraftutveckling: 1. Själva kraftkällan kan svika. Det händer ibland att isförhållandena eller nederbördsförhållandena bli sådana att vattnet i älven icke förmår prestera det behövliga trycket. 2. Överföringen av kraften från den punkt, där den produceras, till den, där den skall omsättas i rörelse eller ljus, försvåras eller avbrytes genom fel på ledningen av ett eller annat slag: "jordledning", stolpras el. dyl. 3. Kraften i vattenfallet får ligga obrukad. Ingen har anlagt något kraftverk, som uppsamlar, utnyttjar och fördelar kraften.

Av dessa tre alternativ saknar det första motsvarighet på det andliga området. Guds källa har alltid vatten till fyllest. Aposteln beprisar "Guds översvinnligt stora makt" och det talas om "den kraft, varmed Gud kan underlägga sig allt." Kraftkällan sviker icke.

Annorlunda kan det förhålla sig med den ledning, som skall överföra kraften. För somliga människor har den blivit helt avbruten. Det har blivit stolpras. Något har inträffat, som

raserat den tro, som de måhända en gång ägde. Kanske var det inte någon riktig tro på Gud, uppenbarad i Kristus. Det var snarare en tro på en människa, som vunnit deras förtroende och som bundit dem vid sig själv i stället för att verkligen föra dem fram till Kristi kors och livsgemenskapen med Gud. Och om så den människan på någon punkt svek deras förtroende eller icke fullt motsvarade deras ideal, så blev följden ett ödesdigert andligt stolpras, och de stå där avskurna från förbindelse med kraftkällan.

Eller ock kan det ha kommit "jord på ledningen." Förbindelsen är icke helt avbruten, men den är störd, strömmen går icke fram med full kraft eller oavbrutet. Känner du måhända igen dig själv i denna antydan? Om så är, ville jag få mana dig att företaga en omedelbar, grundlig undersökning för att finna, var felet ligger. En elektriker, som fått i uppgift att verkställa en undersökning på sitt område, kopplar in sina instrument och är mycket snart i stånd att med ledning av det utslag de giva, tala om, var felet ligger, hur pass svårt det är och hur det skall kunna avhjälpas. Låt den helige Ande anställa en sådan undersökning i ditt hjärta och i ditt liv. Ingen tidpunkt kan vara mer lämpad härför än ett årsskifte. Du har då anledning att se tillbaka på en tidsrymd av 365 dagar, var och en med sina särskilda uppgifter. Blevo de förverkligade? H u r blevo de förverkligade? Var det full effektivitet i den kraftström, som skulle utföra arbetet eller var det "jord på ledningen"?

I en rad av uttalanden, som vid det senaste årsskiftet förekommo i en tidning, fäste jag mig vid ett av biskop Bohlin, som gjorde så starkt intryck på mig att jag tillåter mig anföra den del därav som särskilt berör "kraftproblemet." Han skriver: Kristus är något annat och mer än Platon. Han är F r ä l s a r e n d. v. s. Befriaren från själviskhetens makt och skuldens förtvivlan. Hur erbarmligt långt jag än är ifrån att följa efter på den väg han går före, så vet jag dock av väl beprövad erfarenhet, att beröringen med det andliga kraftfält, som Kristus utgör, innebär inspiration, ny kraftmeddelelse. Jagets inkrökthet i sig själv rätas ut. Hågen att gagna, hjälpa, glädja och uppmuntra, villigheten att erkänna andras förtjänster och överlägsenhet, nitälskan för social rättfärdighet, för solidaritet med medmänniskorna, allt detta frigöres och växer i samma mån jag står under Kristi inflytande."

Detta är en omskrivning och tillämpning på nutida förhållanden av ordet i Pauli bön om att de kristna i Efesus måtte få erfara "den väldiga k r a f t s styrka, varmed Gud verkat i Kristus, i det han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i den himmelska världen", "den k r a f t som är verksam i oss". (Ef. 1:19, 20; 3:20). Det är denna kraft, som vi få räkna på för varje dag av det nya år, vari vi just ingått. Må vi blott tillse att ledningen är i gott skick, och må vi, varje gång vi upptäcka att något är i olag, tillkalla sakkunnig hjälp — Anden som "skall lära oss allt" (Joh. 14:26), "k r a f t e n s och kärlekens och tuktighetens Ande" (2 Tim. 1:7). Så skola vi "på allt sätt

uppfyllas av kraft till att bevisa ståndaktighet och tålamod i allt" (Kol. 1:11).

Det hittills sagda har gällt en redan upprättad kraftledning, men ett ord bör också sägas om de obefintliga kraftledningarna. Den i början antydda artikeln om vattenkraften i vårt land framhöll, att hittills endast en ringa del av krafttillgångarna utnyttjats, endast ett fåtal vattenfall utbyggts och att, om blott de krafter tillvaratoges, som nu rinna bort till ingen nytta, skulle förhållandena i landet väsentligt förbättras. Vid tillämpningen av denna bild på det andliga livet ha vi redan erinrats därom att kraftkällan är outtömlig, men nu gäller frågan, huruvida vi låta kraften förbli obrukad. Uppgifter saknas icke vare sig för oss envar såsom enskilda eller för vår mission i dess helhet. Huru mycket mer skulle icke kunna uträttas, om blott nya ledningar anlades för att tillföra oss de behövliga krafterna! Genom Guds underbara nåd ha under det gångna året de ekonomiska behoven fyllts. Varje gång vi i Kommittén bifalla en ansökan om att få utgå i vår missions tjänst och sedan besluta om utresa, känna vi, hur vår ansvarsbörda växer, och vi fatta beslut med bävande hjärtan, men dock med frimodighet, i förlitande på Guds, vår Faders, outtömliga kraftresurser, som äro tillräckliga även för de ökade anspråk, som ställes på vår kassa. Hur ofta ha vi icke också fått erfara, att de behövliga medlen kommit, stundom på alldeles oväntade vägar, just i rätta stunden. Och den kraftledning som tillfört oss dem heter bön. Ofta nog säga oss givare, att de under bönen fått en maning att lämna det ifrågavarande bidraget. Å andra sidan veta vi, hur ständigt böner stiga upp vare sig från enskilda missionsvänner eller från grupper av sådana, böner som sätter i rörelse andliga kraftströmmar, vilka lösgöra de behövliga medlen och de behövliga personliga krafterna. Vi minnas hur i Uppb. 8 det berättas om, huru röken av rökelsen med de heligas böner steg upp inför Gud och utlöste naturrevolutioner och omvälvningar i människovärlden.

Även till bönen kräves kraft. Även under det år, vid vars början vi nu stå, kräves kraft både till bön och offer. Må vi hämta den ur den eviga, outtömliga kraftkällan!

Karl Fries.

Krönta med nåd och barmhärtighet.

Vår tidnings läsare, Missionens ombud och övriga Vänner hälsas med psalmens ord: "Du kröner året med ditt goda." Vi ha under det nu gångna året fått vara vittne till och mottagare av den glans, som strålar från Guds krona som heter hans godhet. Då vi som naturligt är vid årets slut blicka tillbaka, upptäcka vi allt rikare och rikare härlighet i denna Guds godhets krona och vår själs strängar stämmas till samma lovsång som konung Davids: "Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han gjort, han som

kröner dig med nåd och barmhärtighet."

Den Guds krona, som bär inskriften: nåd och barmhärtighet, är ljuv att få bära. Den tynger aldrig, men den har en underbar förmåga att lyfta själar upp över allt, som vill verka nedtryckande och förlamande. Och vi ha känt hur Herren under vårt gångna år varit så angelägen att finna oss bärande denna krona. I den mån vi så gjort, har han gjutit över vårt liv som enskilda en underbar välsignelse. Nåd och barmhärtighet kommer direkt från Guds hjärta, de äro utflöden av hans innersta liv, som fylla vårt hjärta med den största lycksalighet, ty de "passa oss syndare bäst." Skall livet hos oss kunna levas friskt och kraftigt och skall det kunna bära frukt i världen måste det uppbyggas av nåd och barmhärtighet. Kronor bäras av furstliga personer, av dem som höra hemma i de kungliga gemaken. Med nådens och barmhärtighetens krona på våra huvuden ha vi fått tillträde till Herren själv. I den mån vi stått i denna nåd ha vi skördat välsignelse under de dagar som nu ligga bakom oss, och vi bedja Herren om att få ingå i vårt nya år på samma villkor. Och vi få så bedja med frimodighet, ty det ingår i våra köpta rättigheter.

Stanna vi inför den gemensamma kallelse Herren givit oss i hans rike, så strålar ännu emot oss med oförminskad glans nådens och barmhärtighetens ovanskliga krona. Vi ha under året 1935 därute i Kina fått se många själar födas på nytt till evigt liv, vi ha fått se de tusende fyllas av iver att helga sig till Herrens möte, arbetet har burit frukt och fiendens listiga anslag hava tillintetgjorts genom Guds Ande. Det har varit ett nådens år från vår Gud, ett år som ger oss anledning till att vänta ännu större ting från honom. Från Guds himmel strålar löftenas stjärnor oss till mötes.

Vilken nåd har det ej varit att fred och lugn rått på vårt fält, att människornas hjärtan varit öppna för evangelii budskap, att våra sändebud uppehållits vid hälsa och krafter, att vi kunnat sända nya förstärkningar till dem, att våra vänner i hemlandet fått nåd och kraft att fortsätta sin offergärning och att Herren så välsignat medlen att vi även nu som vid alla föregående årsskiften få säga: "Oss har intet fattats." Vi vilja därför inbördes mana varandra: Låt oss prisa vår Gud för hans outgrundliga nåd och barmhärtighet mot oss i alla stycken.

Och så få vi bedja Herren alltmer stärka våra händer i det goda verket, alltmer fylla oss med sin kärlek och göra oss trogna i den heliga tjänsten till dess han kommer.

Erik Folke.

Från de utresande.

Från Colombo.

(Utdrag ur privatbrev.)

Scharnhorst den 1 nov. 1935.

Vi ha nu visst varit både i Colombo och Singapore utan att du har fått någon beskrivning eller kanske brevskrivning av dessa "landgångar" ifrån mig eller någon annan utav oss.

Colombo på ön Ceylon är en vacker stad på en härlig ö! En del av passagerarna gjorde ut-

(Forts å sid 6)

†

Anna Eriksson.

I Qvillinge socken av Linköpings län föddes den 12 december 1864 den, vars bild vi här i några korta ordalag vilja teckna. I sin till Missionen ställda ansökan om att bliva antagen som missionär säger hon, att hon växte upp i en trakt där vid den tiden andligt mörker rådde, men att hon vid sin konfirmationstid kände sig kraftigt sökt av Guds Ande. Det kom dock icke till något genombrott förrän vid en söndagsskolfest i Risinge socken, då hon redan var 17 år gammal. "Då", säger hon, "bekände jag för Herren mina överträdelser, och han förlät mig min synds missgärning."

Intresset för yttre missionen väcktes hos henne några år senare genom att höra föredrag av missionär Hedenström från Afrika. Hennes missionskärlek ökades sedan genom att hon fick plats i en familj, där missionsintresset var stort, och under bön framlade hon ofta sina önskningar att få tjäna Herren som ett ringa vittne i Kina, dit hennes håg förnämligast stod. Fadern var vid denna tid död, och moderns tillåtelse och välsignelse lämnades henne.

Nästa steg var att genomgå en kurs vid Elsa Borgs Bibelkvinnohem vid Vita Bergen. Denna tid var för hennes andliga livs utveckling av stor betydelse.

I april 1892 inlämnade hon så sin ansökan till Svenska Missionen i Kina om att få utgå i detta sällskaps tjänst som missionär.

Efter några månaders vistelse i London i och för språkstudier avreste hon i sällskap med tvenne andra systrar tillhörande samma mission till Kina i september månad. Avskiljningen till missionskallet hade ägt rum Kristi Himmelsfärdsdag, då icke mindre än åtta stycken unga män och kvinnor invigde sina liv till helig tjänst i Kina.

Och nu är vår kära Anna Erikssons tjänst här nere avslutad. Troget utförde hon sin tjänaregärning med de pund Herren förlänat henne. Och hennes gåvor voro ej ringa. Hon hade en stor fallenhet för språk, som gjorde att hon i Kina med lätthet rörde sig bland folket. "Jag önskar att jag kunde tala kinesiska såsom du då du beder på kinesiska," var vad en av hennes yngre kamrater en gång sade till henne.

Sitt arbete hade hon först förlagt till provinsen Shansi och staden Ishih, men förflyttades sedan till provinsen Shensi. Här utförde hon sitt arbete i städerna Tali och Pucheng, tills hon förflyttades till staden Hancheng, där hon tillbringade en följd av år, tills hon lämnade Kina. I Hancheng kom hon att vara ensam rätt så mycket. Omständigheterna gjorde att ingen kamrat fanns som kunde placeras vid hennes sida. Men Anna Eriksson var ej den som klagade! Redaktör Jonatan Ollén beskriver i sin bok "Missionsbragder" på följande sätt sitt sammanträffande med vår vän.

"Efter många bultningar och knackningar öppnas porten och vi stå framför en äldre liten dam i kineskläder och kinesmössa. Aldrig har jag sett en utlänning, som gjort ett mer kinesiskt intryck, och jag tror verkligen, att denna ensamma missionär, som lever här så isolerad, blivit så att säga kines bland kineserna i högre grad än de flesta. Månad efter månad lever hon här utan att se en utlänning, år från år bor hon här bland sina kineser och äter deras kost."

"Visst var det roligare, när vi voro tillsammans ett par stycken, men det här går det med", säger hon på sitt lugna, kärnsunda sätt. "Man har sitt arbete jämt — nu har jag t. ex. haft bibelkurser för kvinnor flera veckor här på stationen — och man hinner inte med så mycket att tänka på annat."

Det var här som fröken Eriksson började med en skolverksamhet, som fått vara till stor välsignelse och nu praktiseras på hela vårt

(Forts fr. sid. 4)
flykt också till den underbara och berömda ruinstaden Kandy, men det hade vi förstås inte råd med. Iland måste vi naturligtvis och se på staden, och Gud hade ordnat det för oss så att vi fingo roligt och underbart som någonsin en Kandy-färd. En av våra reskamrater hade nämligen en god vän från sin hemstad, Borås, som hade lovat att ta' emot både henne och oss andra vid landningsplatsen för den lilla motorbåten, som förde oss från ångaren ute på redden till kajen. Och verkligen, hon stod där med ett vänligt leende tillsammans med en hel skara hinduflickor i mörkröda kjolar och vita blusar, tydligen frälsningsarméns särskilda dräkt här för de kvinnliga. Adjutant Borg, så hette hon, var klädd i helt vitt och med ett rött band om tropikhjälmen med påskriften "Salvation Army". Vi hälsades dessutom av en svensk sjöman, som var glad åt att få träffa några landsmän. Han hade legat sjuk på lasarett en tid i denna stad, men med Guds hjälp blivit frisk igen och skulle nu snart få ta lägenhet hem till maka och ett litet barn, som han aldrig hade sett.

Först fingo vi, sedan vi växlat till oss en del singalesiska "rupier", följa med adjutant Borg hem till hennes hem i frälsningsarméns högkvarter. Som det emellertid låg en bra bit från hamnen, måste vi begagna åkdon av något slag. Och då använde en del av oss rickshaws, d. v. s. små tvåhjuliga vagnar med stora hjul, "trillor" om man så vill karaktärisera dem. Det är behagligt för en turist, ty det går lagom sakta, så att man kan se sig omkring på staden. Man får också regera alldeles ensam i vagnen. Men det väcker ens medlidande att se på dragaren, ty det är en människa, som blir så svettig i det heta solskenet, att hans smutsiga skjorta eller tröja blir våt hela ryggen utefter. Under tiden som vi rulla framåt på asfaltgatorna (engelsmännen hålla bra gator i sina besittningars städer), kommer en vackert brunhyad hindugosse och släpper en välluktande blomma i knät. Den är vit och gul i kalken, en blomma som användes att smycka templet med under tempelfesten. Gossen hade trätt upp två sådana blommor så fint på en i ändan kluven trästicka. Jag gav honom ett tiocentstycke. Då såg han så storbelåten ut som om han fått en hel skatt. Det var också litet för mycket men det var den minsta pengen jag hade, och så sade jag honom att det var för damen i kärran intill också, men det förstod han på det viset, att han tiggde henne om betalning, springande bredvid, ända tills hon också gav en slant bara för att bli av med honom!

På frälsningsarmén hade de det riktigt trevligt. En stor trädgård, som hörde till, var full av tropikens alla underliga matnyttiga träd och

---

fält, en skola för kvinnor av alla åldrar, från tolv upp till åttio, läskunniga och icke läskunniga. "Lao p'oh hsioh" eller "gumskolan" kalla vi den för. De som kunna betala för sin undervisning gjorde det för det mesta genom att medtaga säd, mjöl och gryn. I dessa skolor ha förvisso mångas ögon öppnats, som förut voro andligen blinda.

Så fortgick verksamheten år efter år tills vår syster år 1925 återvände till hemlandet för sista gången. Sina år sedan dess har hon tillbringat på missionärshemmet i Duvbo. Glad och tacksam har hon alltid varit för det lugna, goda hem hon här haft, och flitigt har hon deltagit i olika möten för såväl den inre som den yttre missionen inom huvudstaden. En varm förebedjerska har hon varit och har med sina medel flitigt understött Herrens verk.

Under de sista åren har hennes hälsa icke varit den bästa, men likväl kom hembudet så oväntat. En svår hjärnblödning med åtföljande partiell förlamning och mållöshet drabbade henne den 7 december och på juldagens morgon, just då klockorna ringde till otta, frigjordes hennes ande, och hon gick för att fira gudstjänst med den högtidsfirande församlingen i Guds paradis.

Den 29 december jordfästes hennes stoft i närvaro av en stor skara vänner i Duvbo kyrka. För missionärernas barn hyste vår käre hemgångna vän alltid stor kärlek. Det var också ett missionärsbarn, som fick bevisa sin moderliga vän den sista tjänsten.

"Trogen intill döden," stod det att läsa på banden på den krans som Missionen nedlade på hennes bår. Trohet var vår väns utmärkande drag. "Hon saknas då hennes plats står tom."

August Berg.

prydnadsväxter. Där vajade kokospalmernas stora plymer mot skyn; där blänkte brödfrukträdens stora, läderartade blad, liknande körsbärsträdets till formen. Pomegranatfrukter fingo vi se, ja, många andra buskar som vi skulle ha velat veta namnet på.

Utanför det i våra ögon skäligen primitiva köket, lågo batatrötter och torkade. Och ur den mörka dörröppning, innanför vilken kokerskan höll till, kom nu adjutanten med en tallrik med deras vanligaste föda, malen kokosnöt. Den smakade härligt, mycket bättre än den kokos man brukar få på vissa kakor och godsaker hemma.

Vi blevo här bjudna på kaffe, så svenskt det nu går att få det här, och det smakade i alla händelser härligt. Sedan tackade vi och gingo, d. v. s. åkte i bil till en härlig plats utmed stranden, där kokospalmerna stodo i vackra bågar och nickade ut över de vita bränningarna och det blå havet. Mellan vågornas fradgande vita kanter och kokospalmernas rot utbredde sig härlig mjuk vitgul sandstrand, på vilken infödingarnas underliga kanoter, med s. k. uteliggare och riggade med segel, lågo uppdragna. Plagen följde strandlinjen så långt ögat nådde.

Vi smakade sedan på en sak i Colombo, som verkligen är värd att avsmakas när man är på denna ö, det var ceylonté. Nu gjorde väl den föregående utflykten sitt till, men det var bestämt det bästa té, jag har smakat.

*

Från Colombo foro vi åter några dagar utan att se land. Man brukar tala om svalkande havsfläktar, men här hjälpte det inte att fara mitt ute på oceanen. Vi voro nära ekvatorn och fingo också känna av att vi voro i tropikerna. Vi svettades både dag och natt, mest under natten. — — — — —

Gösta Goës.

Det sista vägstycket.

Kära förebedjare och kinalänkar!

Till min stora glädje kom i dag en hälsning från Göteborgs-länkarna. Tack för den! En massa härliga minnen från Säter kom för mig. Aldrig glömmer jag sommarens "veckor". Gud gav så mycken andlig välsignelse under dem. —

Det har fallit på min lott, att skriva något om det sista vägstycket av vår resa. Det första vi sågo av Kina var Honkong. Tidigt på morgonen den 5 nov. väcktes Lisa Gustafsson och jag genom en hård knackning på dörren. En röst hördes: "Sven Hannertz ska' gå upp till övre däck och visa sin passbok!" I en hast voro vi på benen. Det kändes så svårt att väcka vår lille åttaårige reskamrat, men det måste ske. Och hade det varit svårt att få honom att vakna de andra morgnarna kl. 7, så var det nu lekande lätt att få honom vaken kl. 5:30, varför? Jo, han skulle återförenas med far och mor.

När vi kommo upp på däck blevo vi hänförda över vad vi sågo. Men vi måste stilla vår hänförelse för det vackra Hongkong och i stället titta på människorna, som vandrade av och an på kajen. (Ingen fick gå ombord förrän passviseringen var undanstökad.) Vi sågo efter Svens föräldrar. Plötsligt hördes Svens röst: "Pappa, Mamma!" Två människor, som Sven igenkände som sin far och mor, vände ett par strålande ansikten emot oss. Ett tvåfaldigt: "Sven", hördes. I två år hade den lilla familjen varit delad. Vem kan tolka huru dessa tre nu vid mötets stund kände det! Hårt var det att passviseringen räckte i två timmar. Först efter denna långa väntan fick pastor och fru Hannertz komma ombord och krama om sin lille gosse och hälsa oss välkomna till Honkong.

Med glädje antogo vi en inbjudan att tillbringa dagen på Tao-fong-shan, buddistmissionens station, där pastor Hannertz arbetar. Sedan allt ordnats med Svens gepäck och vi tagit en titt på avgångstavlan, där det stod: "avgång kl. 6 e.m." bar det av till den mycket omtalade missionsstationen. Färden gick högre och högre. Ibland var det nästan nervkittlande att sitta lugnt i bilen, när chauffören körde på treans växel och när det var bråddjup på ena sidan och en tvär bergvägg på den andra. Men allt gick väl trots att en bil körde varmt, och lite påfyllning i kylaren avvärjde att bilen tog skada.

Så kommo vi fram till målet. Ni skulle ha varit med! Ute på stationsgården stod den ärevördiga missionsveteranen pastor Reichelt med en skara kineser. De hälsade oss välkomna. Vad det kändes gott i hjärtat att se dessa troen-

de kinesiska bröder. Deras ansikten återstrålade vad de upplevt — ett möte med Kristus. Den underbart vackra naturen, som man såg runt omkring stationen, kan inte beskrivas. Utsikten var vidsträckt från det omkr. 1500 fot höga berget. O, vad jag njöt såsom varande naturälskare. Ingen av Er, tror jag, skulle ha varit oberörd, om Ni sett de höga bergen med skuggor och dagrar, de djupa dalarna med åkrar, ängar, risfält och en mångfald buskar, träd och blommor.

Pastor Reichelt tog oss med på en rundtur för att bese stationen. Det mest intressanta vi sågo var "lotuskryptan", en liten underjordisk kammare, som byggts på stationsgården. I den fanns bänkar, och vid ena väggen stod ett altare och bredvid en bönpall. En av de norska missionärerna berättade, att i kryptan hade mer än en buddist- och taoistmunk avgjort sig för att bli en kristen. Gud mötte även oss där. Vi kände att vi voro på ett heligt rum. Det var gripande att i det rummet, där satan och Gud, kristendom och hedendom, kämpat ibland om själar, där fingo vi bedja om kraft att under vår tid i Kina vinna någon för Kristus, och här fingo vi också mottaga Guds välsignelse över vår ingång i kallelselandet. Efter en välsmakande kinesisk lunch och en stunds vila samlades vi hos pastor Hannertz i deras nyinredda hem. Vi fingo till och med vara med och dricka invigningskaffet, som smakade svenskt och därför drack jag för ovanlighetens skull tre koppar. Pastor Hannertz berättade om och visade fotografier från en resa som han tillsammans med pastor Reichelt företagit under sommaren. De hade besökt olika buddistkloster och vandrat på många pilgrimsstigar. De hade bl. a. i ett kloster mött en gammal munk. Munken hade berättat om en svensk missionär, som en gång för länge sedan varit på besök. Vad "Fo-Muh-si" (missionär E. Folke) sagt hade gjort ett sådant intryck på den gamle munken, att han ej glömt missionärens besök. Det var roligt för oss S. M. K:are att höra detta om vår käre farbror Erik. "Vad som sås och vad som har såtts skall bära frukt." Vad tiden gick fort på Tao-fong-shan. Vid 4-tiden voro vi tvungna att återvända till Sharnhorst.

Det vackraste jag hittills sett under resan såg jag när vi lämnade Hongkong. Det var mörkt omkring mig, där jag stod på däck och tittade åt det håll, där jag visste staden låg. Jag såg inte längre konturerna av de höga husen och fabriksskorstenar, utan jag såg 1000-tals blinkande större och mindre ljus. Där var gröna, röda gredelina, mer eller mindre strålande ljus. "Icke kan en stad döljas, som ligger på ett berg." Över mitt huvud såg jag vintergatans 1000 och åter 1000 tindrande stjärnor, och vart jag såg runt omkring blinkade andra ljus som stjärnor.

Ej långt ifrån mig stodo tre unga tyska missionärer och sjöngo. Jag igenkände sången med kören: "Låt de mindre ljusen brinna. Lysa upp den vilda sjö. Någon väderdriven sjöman kan den rädda från att dö." Gud talade till mitt hjärta genom den sången och genom alla de många ljusen. När det blir mörkt på min stig, har jag att se uppåt, ty där lyser Faderslöftenas evighetsstjärnor, och medan jag vandrar här på jorden, har jag att se till att mitt lilla ljus är brinnande, så att jag kan rädda någon själ från att dö.

*

Endast två dagar till på havet och vi voro framme i Shanghai. Där mötte oss en missionär från Kina Inlandsmissionen. Han hjälpte oss vid tullen, där vi hade det rätt besvärligt. Jag fick tag i en väldigt snäll tullman, som bara önskade se i den minsta handväskan, jag hade. Efter "titten" korsade han mina lådor som viserade, och jag fick gå. De andra fingo betala en hel del i tullkostnader. Så tullmän kan vara olika. Under tiden vi stannade i Shanghai tog Gösta Goës och jag injektioner mot tyfoid. En dag fingo vi ett kärt besök av den norska sjömanspastorn här i S. Han hade läst i en tidning om vår ankomst, och nu ville han hälsa oss välkomna. Vad vi svenskar och norskar känna oss ett med varandra.

Tillsammans med pastor N. voro vi några unga en dag och tittade på staden. Vi deltogo i en Amerikansk maringudstjänst. Gudstjänstlokalen var fylld av en stor åhörarskara, mest kineser. Pastor N. berättade, att de flesta voro bildade män och kvinnor, vilka vänt sig från avgudarna. De längtade att lära känna den "okände Guden." Därför besökte de så flitigt dessa gudstjänster, som höllos varje söndag. Vil-

ket vidsträckt arbetsfält för några av Gud kallade. Var äro de? Pastor N. beklagade att inga missionärer speciellt tagit upp detta arbete bland bildade kineser i Shanghai.

Efter gudstjänsten åto vi middag på K. F. U. M. Det är första gången jag blivit bjuden på en middag med elva rätter, övervägande kinesisk mat. Det behövdes verkligen en lång promenad efteråt. Vi beslöto att besöka den delen av Shanghai, som kallas "kinesstaden." Här fingo vi se huru en verklig kines-"town" ser ut. Gata upp och gata ner gick vandringen. Ibland var det med möda vi kommo fram, ty gatorna voro så smala och överallt myllrade det av människor. Många avgudatempel passerade vi. I ett gingo vi in. Där stod en skara andaktsfyllda människor omkring en buddabild. Ni skulle ha sett deras ansikten och hört deras sång. Det grep mig i hjärtedjupet att se och höra dem. De sjöngo en mycket entonig sång. De stodo där så stela och allvarliga. Ögonen voro slutna. Jag fäste mig särskilt vid ett par gamla, som åter och åter böjde knä framför den hemska, för mig avskräckande bilden. De brände ljus och rökelse framför bilden och beklädde avguden med papperspengar. Under dessa ceremonier såg jag huru stora tårar rullade nedför dessa kinder, varför? Pastor N. talade om, att de firade en begravning. Arma folk som icke känna till Kristus och icke äga tro och förtröstan på honom, som kan trösta de sörjande och, vad mer är, har brutit dödens udd och vill ge evigt liv till alla dem som tro. O, vad jag den stunden önskade, att jag varit mäktig att förkunna "det glada budskapet" på kinesiska! Vad jag förmådde var att sucka till Herren om förbarmande för dessa själar. När vi lämnade templet drogo vi alla en lättnadens och befrielsens suck. Minnet av vad jag där såg kommer aldrig att försvinna ur min tankevärld. Det var min första bekantskap med hedendomen i Kina.

Eftersom vi måste stanna en vecka i Shanghai för injektionernas skull gingo vi en afton till Norska Sjömansmissionens hem. Pastor N. hade inbjudit oss. Där voro ett 40-tal sjömän av olika nationalitet, svenskar bl. a. Vad man känner nationsgemenskapen stark, när man är i utlandet. Gripande var det att höra de svenska bröderna berätta några brottstycken ur sina liv. En äldre av dem berättade att han inte varit hemma på flera år. Han längtade hem. När vi sjöngo på norska: "Ej finns en plats på jorden så skön som Du mitt hem etc." Då stördes jag av att den starke svenske sjömannen vid min sida snöt sig kraftigt. Hemlängtan är stark även hos sjömännen. "Låt oss ej glömma våra egna i främmande land," det hörde jag ärkebiskop Söderblom en gång yttra i radio. Som ett minne fingo vi 8 svenska missionärer mottaga var och en en svensk- och kinesisk flagga. De två flaggorna påminna mig varje dag om mitt fosterland och mitt "kallelseland."

Språkstudierna ha nu börjat på allvar. Kinesiska språket är intressant men svårt. Älskade vänner, glöm ej mig i Edra förböner!

"Med Gud ingenting omöjligt,
med Gud allting möjligt."
De varmaste jul- och
nyårshälsningar från
Eder i Kristus *Dagny Nordgren.*

Framme.

Av *Lisa Gustafsson.*

Yuncheng den 26 nov. 1935.

Kära vänner!

"Min tid står i dina händer." — — — "Ännu en gång skall du få plantera vingårdar."

Dessa båda ord från vår Bibel ha hela resan följt mig. Gång efter gång ha de kommit till mitt hjärta med glädje och trygghet inför den nya arbetstiden i Kina, och nu är jag här i Yuncheng och har fått min del av vingården mig tilldelad. Jag hade inte vågat att bedja Gud föra mig tillbaka till min gamla station, utan att han själv måtte utse den plats, där han ville ha mig, och när jag av vår missionsförståndare blev tillfrågad om jag samman med Estrid Sjöström ville gå till Chiehhsien, för att där få min arbetsuppgift, så såg jag däri Guds ledning med mig tillsvidare.

Efter så många år hemma är det så mycket som jag kommit efter med och på nytt måste sätta mig in uti, och det att få en kamrat som nu är så inne i arbetet är ju en stor hjälp. Jag behöver knoga med språket för att plocka upp

det som jag glömt eller har djupt ner i det gömda. Jag tror att Estrid och jag skola få det gott samman på många vis, och nu hålla vi just dessa dagar på att ordna för vårt hem samman. Vi komma till en station som stått tom nu flera år, sedan Tjäders reste hem, och vi behöva och bedja nu Gud att giva oss goda tjänare och att hjälpa oss med alla de praktiska anordningarna. Det är också kallt nu, så att vi behöva också spisar och sådant, så att vi ej taga skada. Jag är så viss om att Gud skall i alla dessa ting också som svar på vår bön i allt hjälpa och underlätta. Vad det är gott att få lämna allt i Guds händer och sedan vara trygg och stilla. Således så blir det till Chiehhsien som Edra tankar nu komma att söka och följa mig tills Gud annorlunda leder. Vi taga nu bara en dag och litet tid i sänder. Vad det är för en obegriplig nåd av Gud att vara här ute igen. Det känns som om jag aldrig varit härifrån. Allt är så älskat och bekant. Jag har gått här på våra gårdar i Yuncheng och tackat Gud av överfullt hjärta.

Ja, nu sedan ni veta var ni ha mig, så vilja ni säkert också höra litet om vår resa upp till fältet och mottagandet där. Vi blevo ju litet fördröjda i Shanghai genom en del arbete, som fröken Prytz hade för sina tänder. Det var en så intressant tid där på C. I. M. Så många av gamla vänner träffade jag och så en hel del nya, som jag lärde känna. Den lilla Mrs. Bossharth, som nu över ett år haft sin man tillfångatagen av de röda var en ny vän, jag nu fått av Gud. Jag kom att vara rätt så mycket samman med henne, och hon var en levande predikan om huru mäktig Herren är att uppehålla och giva vila i sig själv under det att hjärtat lider med de kära som ha det svårt.

(Forts. i nästa n:r.)

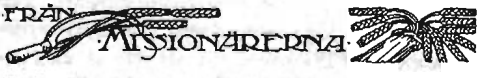

Från Ishih och Yungtsi.

(Utdrag ur privatbrev.)

Den 20 november 1935.

"Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet."

— — —

En dag blev det sådant liv och rörelse i vårt annars jämförelsevis lugna Ishih. Den stora höstmarknaden stod för dörren, och från alla håll kom folk. Just de dagarna råkade jag vara ensam hemma på stationen, så jag gick till läraren Chang i vår gosskola och undrade, om vi inte kunde dela ut traktater på marknadsplatsen. "Jo då," menade han, "jag har redan tänkt på att gå ditut, och jag tar nog mina pojkar med mig också." En stund senare voro vi därute i folkvimlet. Pojkarna stämde upp en sång, och snart hade vi fått uppmärksamheten riktad på oss. En stor skara ställde sig runt omkring och lyssnade till sången, och kanske undrade de också, vad det nu skulle bli av. Några sånger till och läraren Chang började tala. Men då folket hörde, att det var Jesusläran, som förkunnades, var det många som vände ryggen till och gingo sin väg. Många stannade dock kvar ivrigt lyssnande. Till dessa och till alla, som ville ha, delade vi sedan ut traktater och sålde bibeldelar. Så gingo vi till ett annat ställe på marknaden även där sökande rikta människornas tankar från världens fåfänglighet till ting, som förbliva. Visst var det stort, att så många som fallet var ville stanna och lyssna, men i förhållande till den stora mängden var det ju ändå bara ett fåtal. Framför teaterscenen däremot stodo människorna i massor med intresset på helspänn. Inte långt därifrån såg jag en annan bild. Bakom ett salustånd stod en stor pojke och grät. Vilken kontrast till stojet och den yttre fröjden där runt omkring! Och ändå, tänkte jag, är ju världens glädje inte annat än en enda stor sorg därnere på hjärtedjupet, en sorg, som man sorgfälligt försöker dölja med papperskrams och tom musik. Hur kände jag inte i den stunden för dessa arma människor! Själv frälst och lycklig av nåd ville jag till dem alla ropa ut, att även de hade fri tillgång till samma frälsningens källa.

Några dagar därefter ledde Gud mina tankar till den gamla bilden om vetekornet. Väntanstiden i sädesbingen kan bli lång nog, innan det kan bli till nytta, vare sig det ska sås ut på åkern eller bli till bröd. I vilket fall som helst måste det offras helt, dö bort från sin egen vilja i allt. Väntanstiden för en nykommen missionär kan också te sig oändligt lång. Men de egna önskningarna skulle ju offras. Mästaren hade

väl någon avsikt. Och så fick jag på nytt erfara det stora i att vara stilla inför Herrens ledning i allt.

*

Sedan några dagar tillbaka är jag nu i ett predikotält i Yungtsi distrikt. Länge har jag önskat få komma ut och se missionsarbetet på närra håll. I Ishih blev det inte möjligt, ty jag hade där en hel del att ta igen i min läsning.

Tältet har en bra plats å en gammal tempelgård, belägen emellan några byar vid norra foten av den bergskedja, som skiljer Juichengslätten från den övriga delen av vårt Shansifält. Gården är stor och rymlig. Rakt fram dominerar det stora avgudatemplet, och mitt emot detsamma ligger teaterscenen. Flygelbyggnaderna utgöres av några boningshus, djurstallar och ett par mindre tempel, och det är i ett av de sistnämnda jag nu fått en rätt så bra bostad. Många besökare har jag redan haft. Det är ju inte varje dag som folket i dessa trakter få se en utlänning. Dagligen hålles ett eller flera möten, som ledes av evangelisten Feng. Som medhjälpare har han för närvarande äldsten Wang, skrynklig och torr att titta på men med förmåga att predika så medryckande att ingen, varken gammal eller ung, sitter och somnar under mötet. Tvenne bibelkvinnor hjälpa de kvinnliga mötesbesökarna till rätta, och en ung man vid namn Tang har hand om sången men hjälper för övrigt till med allt möjligt. Rätt mycket folk brukar samlas till mötena. Ehuru jag visste, att mitt ordförråd var ringa, kunde jag inte låta bli att tala härom kvällen. Jag kände, att även jag måste med några ord vittna om Guds kärlek. Inte tror jag folket begrep så mycket av det jag sade, men evangelisten hade fattat innehållet och förklarade sedan för de närvarande, vad jag menade. Det kanske hade varit lika bra om jag tegat, men för min egen del betydde dessa första stapplande ord så mycket. I går gingo vi till en by tio li härifrån. Det var visserligen inte så många människor vi kunde få inom hörhåll på de båda ställena där vi stannade, men de som kommo lyssnade med stort intresse. Några av männen kunde läsa, och för dem gick det sålunda lättare att fatta, vad våra traktater syftade på. Kvinnorna däremot voro ej läskunniga, men de togo med glädje emot traktaterna och menade, att när barnen kommo från skolan skulle nog lapparna bli lästa. Det är en stor Guds nåd, att folket här i byarna synes vara så mottagligt för Ordet, likaså att förhållandena äro så lugna, att vi ostört få sprida ut det glada budskapet om frälsningen i Jesus Kristus. Detta har dessa dagar fyllt mig med sådan underbar glädje liksom också, att jag är frisk och kry och får vara härute bland detta folk. Allt är idel nåd.

Arvid Hjärtberg.

Ett gott nytt år,

av Gud rikligen välsignat, tillönskas hjärtligt alla läsare av Missionstidningen Sinims Land!

Bönemötena för S. M. K.

Tisdagsbönemötena för S. M. K. i *Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, börja v. G. åter *tisdagen den 14 jan. kl 7 e. m.*

De bönemöten, som bruka anordnas varannan fredag på *S. M. K:s exp.*, börja åter *fredagen den 17 jan. kl. 2. e. m.*

Då vi nu börja dessa bönemöten få vi göra det med tacksägelse. De behov, som behövde fyllas före slutet av år 1935, syntes oss i höstas så stora, men genom Guds stora nåd och barmhärtighet skedde ånyo undret; behoven blevo fyllda. Härför må vi nu tacka och lova vår Gud. Böneämnena äro också så många, både med tanke på fältet och hemarbetet. Missionens behov av personliga krafter såväl som medel behöva ihågkommas, missionärer såväl som hemarbetare behöva förbön, ja, även de kristna kineserna, särskilt de som stå i ledareställning. Må vi ock bedja för dem, som ännu vandra fjärran från Gud. Ja, låtom oss tacka och bedja!

Ett tack till förebedjande vänner.

I samband med meddelandet om bönemötena i Stockholm känna vi behov av att till *alla* våra förebedjande vänner få ge uttryck för vår djupt kända tacksamhet. Vi tacka Gud för bönekretsarna på olika platser i landet såväl som för dem, som i ensamhet för vår skull frambära böner och tacksägelser, och vi vilja till *alla* förebedjare uttala vårt varma och uppriktiga tack. Må många få nåd att även framgent bed-

ja med kraft. Då förmår bönen mycket (Jak. 5: 16).

Kinalänkarna.

Kinalänkarna i Stockholm *äro onsdagen den 29 januari kl. 7 e. m.* inbjudna till *Tjänsteman och Fru Konrad Lambert,* Sturegatan 13 (ovanför Karlavägen). Varmt välkomna!

Avskedsmöte.

Torsdagen den 30 jan. kl. 7: 30 e. m. anordnas v. G. avskedsmöte för fröken *Ida Söderberg* på K. F. U. M. Birger Jarlsg. 35. I samband med detta möte servering av kaffe och té. Missionsvänner hälsas varmt välkomna!

Till våra prenumeranter.

På sista sidan av dagens nummer av Missionstidningen Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Prenumeration kan såsom synes av prenumerationsanmälan verkställas både på postkontoren och på vår expedition. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumerationen verkställes på vår expedition. Vi vore därför särskilt tacksamma, om detta sätt att prenumerera användes. Prenumerantsamlare behöver ej därför nödvändigt ha besvär med att utdela tidningen. De kunna nämligen till oss insända en lista på prenumeranterna med deras fullständiga adresser, och i så fall sända vi sedan tidningen i utgivarekorsband direkt till varje prenumerant. *Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.*

Samtidigt som vi fästa uppmärksamheten härvid, ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Missionstidningen Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Enligt gammal praxis fortsätta vi även efter årsskiftet att expediera Missionstidningen Sinims Land till prenumeranter vilka förut rekvirerat tidningen genom vår Exp., och *som ej meddelat, att de ej längre önska den.* Till sådana prenumeranter kommer alltså så småningom räkning för obetalda prenumerationsavgifter, om ej sådana dessförinnan insändas.

Vi hoppas, att alla våra gamla prenumeranter kvarstå, men skulle någon vara förhindrad fortsätta prenumerationen äro vi tacksamma för meddelande därom, emedan tidningens ekonomi ej tillåter utsändande av gratisexemplar.

Rättelse.

På grund av skrivfel blevo en del kvitton felnumrerade ifråga om hundratalet under dec. De som utskrevos på 12 hundra skulle istället varit på 16 hundra, och de som skrevos på 13 hundra skulle ha varit 17 hundra. Vi bedja om benäget överseende.

*

Hälsning.

Till alla, som under den gångna högtiden på olika sätt bevisat oss sin kärlek, bedja vi att få genom Sinims Land sända ett varmt tack. Att vi under för handen varande omständigheter äro ur stånd att sända personliga hälsningar torde våra vänner förstå och förlåta. Därför bedja vi att på detta sätt även få säga vårt farväl, när vi nu stå inför avresan, och uttrycka vår tacksamhet för all den kärleksbevisning, vi fått röna under vistelsen i hemlandet.

Ethel och Carl F. Blom.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under dec. 1935.

Allmänna missionsmedel.

1471.	A. A., Kalmar	10:—
1472.	H. R—bk.	30:—
1473.	S. N., till Martin Markgrens underh.	80:—
1474.	E. o. H. J., Varnhem, "enligt löfte till Gud"	75:—
1475.	Radiokoll. fr. Norrköping	11:—
1476.	Rygetorps syför.	65:—
1477.	E. o. L., radiokoll.	10:—
1479.	"Till Fars o. Mors minne"	100:—

1480. "Lovad vare Herren! Dag efter dag bär han oss. Gud är vår frälsning. Sela." ..... 10,000:—
1481. A. o. A. B., i st. för blommor vid Aug. Kastengrens bår. .. 3:—
1483. B. ..... 50:—
1484. Koll. vid J. Hultqvists besök i Gbg 95:12
1485. P. A. B., Ursviken ..... 10:—
1486. L. H., Kiruna ..... 5:—
1487. N. N., Dalom ..... 20:—
1488. F. o. H., radiokoll. ..... 5:—
1489. G. J., Rödjenäs 2:50
1490. E. S., dto 2:50
1491. Kinavänner, radiokoll. .... 15:—
1492. Klockarbergets syför., Strömfors, till Maja Lundmarks underh. 12:43
1493. B. N., Östersund ..... 10:—
1494. L. o. C. T., Storängen .... 100:—
1495. V. Ps., missionssparbössa .. 29:75
1496. Mölnlycke Mfg ..... 15:—
1497. "En länk" ..... 25:—
1498. M., Sala, radiokoll. ..... 5:—
1499. T. S., dto, dto ..... 6:—
1501. "Tionde" till Thyra Lindgrens underh. ..... 40:—
1502. F. A. B., Sthlm ..... 20:—
1503. A. O., till Gösta Goës underh. 60:—
1504. Vänner i Tålebo, sparb. medel 34:25
1505. Karstorps Mfg ..... 60:—
1506. F. P., Björklinge ..... 9:—
1508. B. o. K. L., ... 30:—
1509. Holsby Mfg ..... 150:—
1510. B. C., Anten, gm C. J. K. .. 50:—
1511. Missionsmöte i Värna ..... 75:—
1512. Åkers Mfg ..... 10:—
1513. Julblommor på fru Ellen Perssons grav. ..... 5:—
1514. M. R., Agunnaryd ..... 40:—
1515. Joh:s Hedengrens minne. .. 24:—
1516. Syför. Enighet, Tranås .... 100:—
1517. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 100:—
1518. Dto prov. å H. S. Ö. 7:57
1519. 'Ett tack för återvunnen hälsa' 5:—
1520. Koll. i Klemensnäs Bönhus, vid C. Bloms besök 25:45
1521. "Gunnar" ..... 10:—
1522. E. H., Vetlanda, rab. å H.S.Ö., 6:30
1523. Hörsta Kristl. fören. i Kumla i st. för blommor på Axel Hahnes grav. ..... 15:—
1524. Måndagssyfören. Norrköping 30:—
1525. Kimstads Kyrkl. syfören. .... 100:—
1526. Hamrånge Kvinnofören. .... 25:—
1529. I. H., Stocksund ..... 3:—
1530. Koll. i Yttervik 24/11 ..... 70:—
1531. Medle, "ett löfte åt Herren", gm A. B., ... 10:—
1532. F. o. A. S., Falmark, gm dto 10:—
1533. Koll. i Hjoggböle, till Maja Lundmarks underh. gm dto 67:73
1534. Dto i Bergsvik 5/12 ..... 40:—
1535. Dto i Ockelbo 6/12 ..... 10:—
1538. A. P., Kumla, i st. för blommor på Axel Hahnes grav .. 5:—
1539. Ryds syför. ..... 50:—
1540. A. A., Oskarshamn ..... 10:—
1541. E. S., Rödjenäs ..... 20:—
1542. A. S., Sjötorp 1:53
1543. K. E., G:la Uppsala 17:75
1544. H. N., "mitt tackoffer" .... 5:—
1545. M. L., Aakirkeby (d. Kr. 15:—) 12:92
1546. Ekenäs syför., Loverslund. .. 41:16
1547. M. N., Uppsala ..... 20:—
1549. K. W., Ystad 5:50
1550. Hackva syför. ..... 40:—
1551. I. o. A. D-n, en blomma på kusin Huldas grav 9:45
1553. A. L., Tyringe ..... 200:—
1554. G. W. L., Sjötorp, "ett tackoffer till Herren" ..... 25:—
1555. E. T., Krångsfors, till Thyra Lindgrens underh. ..... 10:—
1556. Ingarps Mfg, till Judith Hultqvists dto ..... 10:—
1557. "En Jesu vän" ..... 40:—
1558. A. R-n, Grycksbo ..... 8:—
1559. 1/3 av koll. vid Adventsmötet i Skellefteå 1935 ..... 170:—
1560. Hörle Mfg ..... 25:—
1561. G. R., Västerås ..... 25:—
1562. Koll. i Magra missionshus vid J. Hultqvists möte ..... 15:—
1563. M. H., Magra ..... 10:—
1565. Distr. Förbundet mellan K. F. U. M., i Södra Sverige, till Martin Berglings underh., Missionskretsen i Malmö 500:—, koll. i Lund 8:35. .. 508:35
1566. A. E., Trälleborg, gm H. T. 5:—
1567. E. K., Drottningholm ..... 50:—
1568. Efterskörd ..... 25:—
1569. "Länk-offer, G. L., Norrköping ..... 10:—
1570. A. N., Malmö ..... 100:—
1571. Håsjö Östra syfören., Håsjö.. 25:—
1572. M. U., Kungsör ..... 18:—
1573. Kinakrets., Norrköping, sparb. medel 48:57
1574. En nådesyster, gm Ovikens Kristl. Ungd.fören. ..... 50:—
1575. "Herrens" ..... 10:—
1576. A. K., Ekenässjön, prov. å H. S. Ö. 12:57
1577. G. T., Norrköping, dto 4:97
1578. "Herrens del" 53:75
1579. O. B., Örebro, sparb. medel .. 15:—
1580. Frösö församl. skördeinsaml. 1935 ..... 75:—
1581. C. N., Jämserum, julgåva .... 30:—

1582. Erstorps Mfg ..... 15:—
1583. Gbgs Kinasyför. sparbössa .. 105:40
1584. Kinakretsen, Gbg 49:26
1588. "En i Herren tacksam Kinalänk" ..... 50:—
1589. B. F., Uppsala, sparb. medel .. 15:50
1590. S. T., Maspelösa ..... 210:—
1591. H. J., Jkpg, "avb. å skuld" 6:25
1592. Mörröns flicksyför., till Selfrid Erikssons underh. ..... 40:—
1593. Tenhults kretsen av Rogberga Kristl. Ungd. fören. ..... 50:—
1594. Ps. 23: 1 ..... 120:24
1595. E. o. J. R., en liten julklapp till S. M. K. ..... 100:—
1596. För Guds verk i Kina, med bön om hans välsignelse .... 50:—
1597. D. E., Boden ..... 20:—
1598. Kinasyför., Malmö, sparb. medel ..... 378:—
1599. A. F. D., Huskvarna 12:75
1600. E. N., Vimmerby ..... 10:—
1601. E. K., ... 5:—
1602. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. .... 450:—
1603. Korsvägens Mfg ..... 15:—
1604. Bergsbyns Mfg ..... 35:—
1606. "Tackoffer", Vetlanda ..... 200:—
1607. Dto. Vetlanda ..... 50:—
1609. "Herrens del" ..... 125:—
1610. "Mauritzbergsgruppen", till Dagny Nordgrens underh. .. 10:—
1611. Undersåkers Mfg ..... 50:—
1612. S. B., Rögle, tackoffer, gm G. W. ..... 5:—
1613. De Ungas syför., i Åstorp .. 50:—
1614. G. P., Skoghall ..... 25:—
1615. O. F., Vittsjö 21:50
1616. E. E., Sävsjö ..... 10:—
1620. "En sparbössa" ..... 100:—
1621. E. H., Bergshyddan ..... 5:—
1622. G. S., Smål. Taberg, "tionde" 10:—
1623. Söndagsskolbarnen i Bråsta 33:—
1624. G. K., Björköby ..... 20:—
1625. H. P., Karlstad ..... 6:—
1627. Säby Missionssyför., Säbydal 50:—
1628. S. o. A.J., Skärblacka, radiokoll. ..... 5:—
1629. E. D., Uppsala ..... 6:—
1630. G. L., Sthlm 2:75
1631. Efterskörd till försäljningen 2:—
1632. Kinalänkar i Hälsingborg, radiokoll. ..... 10:—
1633. Okänd, gm E. B., Linköping 52:—
1634. K. G. A., ... 15:—
1635. Stensö Arbetsför. o. Kristdala Mfg 463:25
1636. S. A. H., Malmö 7:75
1637. E. B., Duvbo, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår 5:—
1638. M. H. Kumla, gm C. E. .... 5:—
1639. Bergsbyns Kinakrets till Estrid Sjöströms underh. .... 53:—
1640. "Två vänner" till minne av Axel Hahne. ..... 5:—
1641. "Hanna Blomqvists minne" 29:43
1642. Kinalänkar i Jkpg — Husqvarna 27:75
1643. K. S., Huskvarna 20:25
1644. A. F., gm dto 1:25
1645. A. K., gm dto 3:50
1646. S. o. B., till Ingrid o. Erik Malms underh. ..... 25:—
1647. S. J., Örebro ..... 500:—
1648. R. o. A. H-n, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår. 10:—
1649. "Onämnd" ..... 50:—
1650. E. o. J. R., Sthlm, i tacksamt minne av Anne Erikssons livsgärning. ..... 10:—
1651. Koll. i Limhamn ..... 10:—
1652. A. o. M. L., Sthlm, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår. ..... 5:—
1653. De Ungas Daggryning, till dto 15:—
1654. D. M., till dto ..... 5:—
1655. A. B., o. K.L., till dto ..... 10:—
1656. F. T. L. o. H. B., till dto .. 10:—
1657. A. H., Ursviken ..... 10:—
1658. L. U., En liten blomma vid Anna Erikssons bår. Matt. 13:43 10:—
1659. Kvinnokommittén, till dto .. 12:—
1660. L. L., till dto ..... 5:—
1661. T. F., till dto ..... 5:—
1662. B. o. K. F., till dto ..... 10:—
1663. M. B., till dto ..... 5:—
1664. K. B., till dto ..... 10:—
1665. Syster L., till dto ..... 5:—
1666. Vänner i Örviken, gm H. O. 15:—
1667. Vänner samlade vid tant Olofssons i Burön begravning, gm dto 11:30
1668. H. B., i st. för blommor på tant Olofssons grav 1:75
1669. H. o. J. H., till dto gm dto.. 5:—
1670. O. H., Sthlm, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår.. 10:—
1671. S. S., till dto ..... 5:—
1672. "Herren behöver dem" ..... 760:—
1673. I. S., en blomma vid Anna Erikssons bår. ..... 5:—
1674. Onämnd, Vrigstad ..... 10:—
1675. L. ..... 40:—
1676. L., en liten blomma på Anna Erikssons bår. ..... 10:—
1677. Kinalänkar, Norrköping, till dto ..... 10:—
1678. Dto efterskörd på radiokoll. 7:41
1679. Kamrater, Missionshemmet, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår. ..... 24:—
1680. L. D., Huskvarna, rab. å H. S. Ö. 2:85
1681. "En länk" gm dto ..... 15:—
1682. N. S., Laxviken ..... 10:—

1683.	E. S., Nässundet	12:—
1684.	L. A. W.	50:—
1685.	E. W.	50:—
1686.	J. V. F., Kramfors	5:—
1687.	S. F., gm dto	5:—
1688.	E. A., Vetlanda, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår	10:—
1689.	Efterkoll. gm S.S., Östersund	5:—
1690.	"Glömt i affären" gm dto	5:—
1691.	O. J., Norrköping	25:—
1692.	L. H., Lund, "Herrens tionde"	7:—
1693.	"Ove" gm dto	1:20
1694.	Y. o. R. M., Enköping, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår.	10:—
1695.	O. M., dto	5:—
1696.	H.H., Kättillstad, "Nyårsgåva"	10:—
1697.	N. N., "Nyårsgåva"	24:—
1698.	Håsjö flickgrupp, till Thyra Lindgrens underh.	100:—
1699.	Y. A:s Bibelkrets inom Jkpg Kristl. Yngl. fören., till Åke Haglunds underh.	100:—
1700.	"En länk" gm E.L., Huskvarna	25:—
1701.	Sv. Lärares Mfg, till Morris Berglings underh.	800:—
1702.	G. N-s	7:75
1703.	H. J., Skövde	35:50
1704.	B. F., Alsen	10:—
1705.	A. o. R. J., Bor	10:—
1706.	C. o. E. B., i st. för blommor vid Anna Erikssons bår	5:—
	K.	20,055:71

Särskilda ändamål.

1478.	Ljusglimten, Duvbo, försäljning till Maria Petterssons barnhem	670:—
1482.	S. S., till lärare i Mienchih	150:—
1500.	"Mormors minne" till bibelkvinna i Yungtsi	35:—
1507.	Allianslänken till deras 3 skolgossars underh.	150:—
1527.	Redbergslids syför. till medhjälparefonden	250:—
1528.	Dto till barnh. i Sinan	50:—
1536.	Söndagsskolbarn i Varuträsk, till Åke Haglund att anv. efter gottf.	5:—
1537.	Sörböle till Maja Lundmark, för dto	15:—
1548.	Söndagsskolbarnen i Skärstad, för en gosse i Kina	50:—
1552.	Söndagsstioöringar fr. Ida o. Anna, till I. Ackzell att anv. till traktatspridning.	10:40
1504.	R. F., Malmö, till V. Bergling, för arb. bland kvinnorna i Ishih	25:—
1585.	Ynglingafören. Libanon, till arb. i Hoyang	300:—
1586.	Gbgs K. F. U. M. arb. i Kina	100:—
1587.	A. G., Malmö, till evang. underh.	250:—
1605.	A. J., Köping, till avl. av bibelkvinnor	12:—
1608.	Carola Berglings lägerbarn, till flickorna Pei's underh.	40:—
1617.	H. Z., till Barnh. i Sinan	5:—
1618.	E. E., prov. å Julstj. till dto	15:—
1619.	E. L., Umeå, till Hanna Wangs verksamhet	50:—
1625.	A. J., Figeholm, till Maria Petterssons barnh. gm B. W.	20:—
		2.202:40

*

Allmänna missionsmedel 20,055:71
Särskilda ändamål 2,202:40
S:a under dec. mån. 1935: Kr. 22,258:11

Med varmt tack till varje givare!

"Lova Herren, min själ, och allt det i mig är hans heliga namn." Ps. 103:1.

Redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo.

Oktober—December 1935.

In natura: A. Th., Ulricehamn. 3 lådor äpplen och päron. J. U., Värnamo, 1 fårkropp; Ulriksdalskretsen gm A. K-n, 1 julost; A & L B Runneryd, 1 julost; H. L., Stockholm, 1/2 kalv, 1/2 gris; K.H., Skärsboda, 1 julost; Nye Kristliga Ungdomsförening, 1 julost; N. H., Djursholm, apelsiner, äpplen, konfekt, nötter, kaffe, risgryn; E. K., Drottningholm, konfekt, sydfrukter, nötter, russin; D. J., Duvbo, Lutfisk, konfekt; K. W., Lidingö, Marzipantårta; R., Duvbo, blomma; G. N., Duvbo, tårta;

Kontant: S. M., Stockholm, 100:—; E. O., Huskvarna, 5:—: Ur Hemmets sparbössa, 10:—; H. Hj. 10:—; E. T-ie., Stockholm, 25:—; H. A., Äppelviken, 10:—; L., Vetlanda, 20:—; Syföreningen i Malmö 8:22; E. A., Vetlanda, till julbordet, 25:—; E. J., Sala, 10:—; A. H., Kortebo, 100:—; K. S., Huskvarna. 10:—; Th. O., Huskvarna, 3:—; L. O., 5:—; A. C., Stockholm, 10:—; L. U., Stockholm, 5:—; B. och J. R., Stockholm, till Anna Erikssons minne. 5:—; Ur Hemmets sparbössa, 14:—.

Med varmt tack till varje givare!

"Lovad vare Herren, ty han har hört mina böners ljud." Ps. 28:6.

August och Augusta Berg.

Prenumerationsanmälan.

Under fyratio år har MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND efter den nåd Gud givit sökt förmedla förbindelsen mellan missionsfältet i Kina och hemlandet; med år 1936 börjar tidningens 41:a årgång. För all uppmuntran, som i det förflutna kommit oss till del, äro vi mycket tacksamma, och vi bedja, att vi och vår tidning även under kommande dagar må få vara föremål för missionsvännernas kärleksfulla bistånd och förbön.

Missionstidningen Sinims Land utkommer v. G. även under 1936 med 20 nummer enligt samma plan som under föregående år. Vi hoppas alltså kunna införa uppbyggelseartiklar, meddelanden från fältet och från hemarbetet samt för ungdom särskilt avsedda artiklar m. m. Vi våga, på grund av mottagna vittnesbörd därom, tro, att vår tidning fått vara till välsignelse för läsekretsen, och vår uppriktiga önskan är, att den genom Guds nåd alltfort skall få förmedla välsignelse, mana till förbön och stärka intresset för Herrens verk särskilt på det fält, som blivit anförtrott åt Svenska Missionen i Kina.

Med tanke på årsskiftet ville vi nu till alla våra vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp i och för tidningens spridning. Innerligt hoppas vi, att alla det gångna årets prenumeranter så fort som möjligt förnya prenumerationen. Och synnerligen tacksamma äro vi även för nya prenumeranter. Såsom missionsorganisation äro vi i hög grad beroende av vår tidning då det gäller att sprida kunskap om arbetets utveckling och förhållandena i övrigt på fältet och att härigenom väcka samt stärka intresse och mana till förbön. Våra personliga krafter, som kunna ägna sig åt denna uppgift, äro ju så få. Därför rikta vi till våra prenumerantsamlare vårt allra varmaste tack och önska att Herren må giva många nåd och kraft till att tjäna i denna uppgift.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, tre kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumeration kan verkställas både på postkontoren och Sv. Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: "Missionstidningen Sinims Land" angivas. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångsätt. I så fall sändes tidningen, om så önskas, även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Kraft, kraft — mera kraft. — Krönta med nåd och barmhärtighet. — Från de utresande. — Anna Eriksson. — Från missionärerna. — Från Red. och Exp. — Redovisningar. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm 1936. Boktr. A.-B. P. A Palmers Eftr

N:r 2. ÅRG. 41 25 JAN. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

以便以設耳 耶和華以拉

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Herrens tjänares segerväg.*

Matt. 12:15—21.

De ord, som citeras i texten, gälla Herrens tjänare, visa oss hans väg fram till seger. Om denna segerväg finnes ock en antydan i dagens evangelium, den gamla berättelsen om huru representanter för hedningarna kommo till honom, då han låg såsom ett lindebarn, och gåvo honom sin hyllning.

I texten läsa vi: "Det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten". Detta innebär ej att Herren Jesus gick och spanade efter tillfällen att göra så, som det i profetiorna var sagt att han skulle göra. Nej, profeten hade talat i förväg, och hans ord voro anpassade efter Jesu liv bland människors barn, ej tvärtom.

Profetian målar för oss två sidor av Jesu liv, en negativ och en positiv. Då vi läsa texten här är det ägnat att väcka vår uppmärksamhet att ordet "icke" återkommer gång efter annan. Det är för oss svårt att uttrycka det verkligt goda genom att säga huru det är. Vi behöva taga till vår hjälp dess motsats, som vi av erfarenhet känna mycket bättre, och så säga vad det goda icke är eller icke gör. Jesus är motsatsen till allt det onda i denna vår av fienden fördärvade värld. Så beskrives ju ock den fullkomliga kärleken i Kor. 13 på så sätt, att där angives vad kärleken icke är och icke gör. — Guds Son uppenbarades för att göra om intet djävulens gärningar, och vi behöva få in honom så i våra liv för att omintetgöra självviskhet och självhävdelse. Han bryter ej det brutna röret, släcker ej den rykande veken. Så skola vi taga oss an det svaga, för-

* Anteckningar från missionär Carl F. Bloms predikan i Betesdakyrkan, Stockholm, den 6 jan. 1936.

tryckta och bristfälliga, de som fela mot oss. Och detta blir ej svårt, om vi minnas fiendens makt och inflytande. Det borde komma oss att vara på vår vakt. Falla vi för frestelsen till bitterhet och hämndkänsla, då falla även vi i fiendens våld.

Men vi skola ej stanna enbart vid vad Herren Jesus icke är. Texten talar även om vad han är. "Till hans namn skola folken sätta sitt hopp", till honom som blev kött, blev människa, Guds avbild i sanning. Det är jämförelsevis lätt att tala men ej så lätt att omsätta orden i levande liv, så att ordet blir kött, men det gjorde och gör Herren Jesus. Han är Skaparen och Frälsaren. Så kan han, som påbörjat ett gott verk, fullborda det. Han kan föra fram till likhet med Gud likaväl som till motsatsförhållande till världen.

"Han skall förkunna rätten bland folken". "Intill dess att han har fört rätten fram till seger." Det är intressant att här ge akt på tidsformerna.

"Skall" syftar på den tillkommande tiden. Det är löftet, löftesstjärnan, och det är stort med löftena, som ligga framför oss. De giva hopp. De förändra allt. Vi behöva dock vara på vår vakt mot att taga till oss löftena utan att ha fast grund, fasta hållpunkter. Man kan gå efter stjärnornas ledning och få erfara att de så att säga följa med åt vilket håll man än går. Därför behöver man förutom stjärnorna kompass och fyrbåkar för att ej gå vilse. Så ock med löftets stjärnor. Gå vi på våra egna vägar, så fullbordas trots löftena aldrig Herrens syften med oss.

Uttrycket "han har" för oss fram till tiden för löftets fullbordan. "Intill dess" omsluter liksom hela tillvaron. Han går fram genom tiderna. Det kommer en dag, då han fört rätten fram till seger. Vi få lita på honom och hans nåd hela vägen. Vi ha ej endast människor att räkna med. Vi få räkna med Gud.

Så komma vi då fram till att det är Gud själv, som står bakom allt. Det är ej blott att vi tro honom stå bakom utan det är verklighet. Vi äro utvalda i Kristus före världens grundläggning. Vi ha del i löftena. Vi, som nu gå ut till Kina, vi kunna därför säga, att vi gå ej blott på Guds bud utan ock på hans nåd. Det är nåd att få gå. Detsamma gäller om vi tagas från arbetet. Gud är kvar. Löftet står kvar. Gud vill tillämpa sina löften på världen och göra det genom oss. På honom få vi falla tillbaka, och då svårigheter möta få vi frimodigt säga vårt "men Gud". Skulle vi komma med något eget, komme vi snart till korta, ja, på skam, men vi få bekänna honom, ej oss själva. Därför gå vi nu till Kina, och därför ären I nu här för att önska oss lycka och framgång. Må då Gud få förverkliga sina avsikter med oss därute såväl som med Er härhemma. Kristus är gudaktighetens hemlighet. Han har blivit uppenbarad och allas vår uppgift är att uppenbara honom. Ske alltså!

Trettondagens missionshögtid.

Även i år var missionshögtid med sparbössetömning och offerinsamling trettondedagen anordnad av Svenska Missionen i Kina i Betesdakyrkan, Stockholm. Denna högtid var även avskedsmöte för missionärsparet *Carl* och *Ethel Blom,* som den 9 jan. avreste från Stockholm för att över England resa till Kina. I viss mening var mötet även en välkomstfest för pastor *Fritz Peterson,* Betesdakyrkans förre pastor, som nyligen hemkommit från sin resa runt jorden, under vilken så många missionsfält besökts, bland dem även Svenska Missionens i Kina.

I sitt inledningsanförande hälsade doktor *Karl Fries* pastor Peterson varmt välkommen samt utttalade några hjärtliga avskedsord till missionärsparet Blom. Han erinrade också om den förlust Missionen lidit genom fröken Anna Erikssons hemförlovning och läste Jes. 42:1—7, tillämpande detta ord på vår tid och vår gärning. Herren skall segra. Han använder på sitt segertåg det svaga och ringa. Han vill använda oss. —

Efter körsång av "Kinalänkarna" i Stockholm följde predikan av *C. F. Blom,* vilken predikan refereras i uppbyggelseartikeln i detta nummer av vår tidning.

Näste talare var pastor *Fritz Peterson,* som utgick från Ef. 3: 1—12. Det var ej lätt för Paulus att där i fängelset böja knä, sammankedjad som han var med sina vaktare. Men han var de starka slutsatsernas man, och nu hade han gjort en slutsats, som gjorde, att han ej kunde annat än böja knä. "Fördenskull böjer jag mina knän", säger han. Varför? Jo, han hade sett en ny sida av Guds frälsningsråd, och detta överväldigade honom, så att han ej kunde annat än böja sig i bön och tillbedjan. Han hade fått se, att hedningarna i Kristus Jesus äro våra medarvingar. Då föll han på knä, och sedan gjorde han allt för att hedningarna skulle få veta, att de voro ihågkomna i detta underbara testamente. Det var ju deras rätt att få veta det. Så blev han evangelii tjänare.

Lyckliga de som få gå ut till de icke kristna folken såsom evangelii tjänare! Jag önskar jag kunde få gå. O, ni 20—25-åringar! Viljen I ha ett nådesuppdrag? Låten då evangelium bliva eder husbonde och sända eder ut såsom evangelii tjänare!

Att få läsa Guds testamente är att bli gjord till Guds förtrogne. Och då Gud gör oss till sina förtrogna vill han förvandla oss så att vi känna såsom Gud, glädjas och sörja med honom. Det är underbart att få läsa sitt eget namn i Guds testamente. Har Du läst Ditt namn där? Men det är ock underbart att få göra något för att andra skola få se sina namn där.

Slutligen meddelade pastor P. något av intrycken från sin resa, särskilt från Svenska Missionens i Kina fält.

*

Efter mötet i kyrkan som avslutades med körsång och gemensam sång, följde "Kyrkkaffe" på K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35. En stor skara hade samlats även där.

Sedan kaffet serverats sjöng kören. Förste talare här var missionsföreståndare *Erik Folke,* som lämnade Nah. 1:7 såsom minnesord och erinrade om huru väl de utresande behövdes på fältet och vilken glädje det därför var att få sända dem. De gå till ett rikt uppdrag, och de gå trygga, ty de och vi få räkna med Gud.

Fru *Ethel Blom* yttrade så några avskedsord med utgångspunkt från 2 Mos. 33:15. Då Gud går med kan det väl bli nöd, men det blir också alltid motsvarande nåd. Så var det förra arbetsperioden. Semestertiden i hemlandet har gett så rik anledning till känsla av tacksamhet. Vi känna oss tacksamma till Gud men ock till missionsvännerna. Och då vi nu resa, veta vi, att missionsvännerna bedja för oss, och att Gud är trofast. Så kunna vi gå med frimodighet.

Slutligen bereddes tillfälle att lämna de utresande minnesord, och ganska

många begagnade sig därav. Stunden var rikt givande, och vi minnas den såväl som högtiden i kyrkan med stor glädje och tacksamhet.

M. L.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Missionstidningen Sinims Land.

Vi bedja att här få erinra om den prenumerationsanmälan, som var införd i förra numret av vår tidning, och att än en gång få vädja till våra vänner om hjälp för tidningens spridning. Ju flera prenumeranter vi få desto större blir ju möjligheterna för oss att genom tidningen tjäna missionen.

Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Till alla, som prenumererat, och särskilt till alla som arbetat för att sprida Missionstidningen Sinims Land, riktas härmed vårt varma och vördsamma tack.

Bönemötena för S. M. K.

Bönemöten för S. M. K. hållas i *Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, *varje tisdag kl. 7 e. m.*

På *S. M. K:s Exp.* hållas bönestunder varannan fredag *kl. 2 e. m.,* nu närmast *fredagarna den 31 jan. och 14 febr.*

Varmt välkomna till dessa bönestunder!

Kinalänkarna.

Kinalänkarna i Stockholm *äro onsdagen den 29 januari kl. 7 e. m.* inbjudna till *Tjänsteman och Fru Konrad Lambert,* Sturegatan 13 (ovanför Karlavägen). Varmt välkomna!

Avskedsmöte.

Torsdagen den 30 jan. kl. 7:30 e. m. anordnas v. G. avskedsmöte för fröken *Ida Söderberg* på K. F. U. M. Birger Jarlsg. 35. I samband med detta möte servering av kaffe och té. Missionsvänner hälsas varmt välkomna!

Ett gratulationsbrev.

Med Pastor Fritz Petersons benägna tillåtelse införa vi följande brev, som han fått mottaga från eleverna i Missionens Bibelskola i Tali. Vi tro, att vad våra unga vänner här skriva skall ge oss en värde-

Elever i Tali bibelskola.
(Flickan till höger har skrivit brevet.)

full inblick uti våra infödda kristnas värdesättning av evangeliets välsignelse.

Det skall också i fullare mått låta oss ana vad hemförsamlingen vinner genom vad den offrar för missionen, och det visar oss vilket stort värde personligt utbyte emellan dem och oss giver.

Vi skola alltid tacka Herren för pastor

Petersons och övriga vänners besök från hemlandet på vårt fält.

*

Herrens trogne tjänare, Pastor Peterson, hälsas frid!

Vid Pastorns besök här förra året fingo vi många lärdomar från Herren, för vilket vi ej kunna annat än tacka honom.

Sedan Pastorn rest fortsatte vi att bedja för Eder men har ej hört några nyheter om eder resa, förrän under denna höst termin, då vi genom fröken Frid (Ackzell) hört, att Pastorn snart skall fira födelsedag. Hur sorgligt, att vägen är för lång, så att vi ej kunna personligt uppvakta och med våra dåliga röster sjunga några lovsånger och gratulera på födelsedagen.

Vi kunna endast använda penna och papper för att uttrycka våra gratulationer och önska att Herren själv skall vara med Pastorn! Var god läs Ps. 121:3—8. Fastän Pastorns ålder är hög, så använder Herren Eder ännu. Se Ps. 92:14 (i svenska översättningen är det vers 15. Kinesiska översättningen lyder: "Ännu när de blivit gamla bära de frukt, de äro fulla av livskraft och ständigt grönskande.")

När vi hörde om hur Pastorn hörsammat Herrens kallelse att under resornas mångahanda faror avlägga vittnesbörd om Herren, så längta vi, att Herren skall använda oss, som endast äro som små barn.

Det är skada, att vi ej kunna skriva brevet på utländska! Nu kunna vi endast genom fröken Frid sända en översättning av brevet. Men när vi komma till himmelen och åter få se varandras ansikten, då skola vi också kunna tala med varandra!

Hela bibelskolan i Tali våren 1935.

Var god kom ihåg oss i förbön! Herren, den Allsmäktige, vare med Eder! Amen.

Tali bibelskolas samtliga elever buga sig.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Framme.

(Forts fr. föreg. n:r.)

Den 18 nov. reste fröken Prytz och jag från Shanghai med expressen. Vi åkte så fint med sovvagn de båda nätterna vi voro på tåget till Tungkwan. Det var vid 1/2 4-tiden på em. som vi lämnade Shanghai, och på natten mellan 11 och 12 passerade vi Kinas huvudstad Nanking, så den fingo vi ej se något av. Nästa fm. vid 12-tiden hade vi att byta tåg i staden Hsychow. Det var strålande solsken och Gud hjälpte så att vi fingo en man från kinesiska resebyrån, som köpte sovvagnsbiljetter för nästa natt åt

oss. Det var en så välbekant syn, den vi sågo där på stationen, då vi sutto och väntade på det nya tåget. Utförsäljare av allehanda kinesiska frukter och godsaker, bröd och the m. m. På tågen i Kina kunna vi nu få både utländsk och kinesisk mat, så vi hade alls ingen mat med oss utan åto på tåget och det var så gott och bra alltsammans. Den andra dagens em. fingo vi sällskap i vår kupé med en liten doktorsfru i Honan. Hon hade nyligen kommit tillbaka från

Missionärskonferensen i Yuncheng.

ferier och skulle nu med sina två söta små barn resa till Kaifeng och hälsa på. Då vi kommo dit, tänkte jag så på förra gången jag var i, nej, reste förbi Kaifeng. Det var i sällskap med Ester Berg, herr och fru Berg. Då var d:r och fru Guinness nere med härligt kaffe och dopp. Kaifengs station var nu så fin och ombyggd. ....På morgonen kl. 4 kommo vi till Honanfu, där en kines var nere för att hämta paket, som vi hade med till Malms där, och vid 5-tiden på morgonen, då vi kommo till Sinanhsiens station, var Maria Pettersson nere för att hälsa oss välkomna. Nu reste vi fram på vårt eget fält och varje station intresserade oss på ett helt annat sätt än de stationer vi föregående dag farit förbi. Vid en station kommo några vänliga kineser och tittade in i vår kupé, och då de sågo mig, som de ej kände, så frågade de om ej fröken Prytz var med på tåget, och det blev ett så vänligt hälsande och frågande, då de fingo se henne. Ja, vi kände, att vi nu voro komna till vårt eget, och då vi i Shanhsien möttes av Aspbergs med två av barnen samt Selfrid Eriksson, då var det glädje. De få minuter, som tåget stod där, använde vi allt vi kunde till att få veta av varandra så mycket som möjligt...Redan kl. 12 fm. voro vi i Tungkwan, där Hanna Lundberg i sin långa kinesrock och med händerna instuckna i ärmarna verkade en äkta kines och ivrigt spanande sökte oss på tåget. Det var roligt att träffa skåningen, och jag skall säga, att vi använde den em. väl för att prata Skåne, ja, hela Sverige för övrigt. Som missionär Linder väntades till Tungkwan den dagen, så skulle vi ej försöka att komma över floden förrän vi fingo hans goda hjälp. Vi begåvo oss därför i rickshaw in till missionsstationen, där äkta svenskt kaffe smakade oss alldeles härligt.....Hanna Lundberg skulle nu några veckor för första gången vara ute i Tungkwan-distriktet ensam med kineserna, och det var därför, som hon nu kunde möta oss i Tungkwan. På em. kom så missionär Linder, och vi voro så tacksamma både Frida P. och jag att få hans goda hjälp med allt det bagage, som vi hade med oss.

..Vi måste stanna den natten i Tungkwan. Tidigt nästa morgon voro vi klara att ge oss av ner till flodstranden för att fara över till Shansi. Tack vare missionär Linders hjälp gick allt så bra. Det gick så ovanligt fort att få allt ombord på en båt. Så sutto vi på båten och blickade över till Shansi-sidan, och hjärtat blev så fullt av tack till Gud över hans stora godhet

och nåd att åter ge en tid av tjänst för honom.

Då vi kommit i land påminde fröken P. och jag varandra om ordet doktorinnan Guinness givit som avskedsord: "Låtom oss fara över till den andra stranden." På andra stranden väntade Jesus, och där väntade också nöden, men Jesus var där först färdig att hjälpa igenom nöden. Det var så gott att få påminna varandra att Jesus nu var oss nära och ville välsigna vår ingång i Shansi.....

Sedan vi fått hyra kärra för våra saker och rickshaw för oss själva, skulle vi så iväg för att hinna Yungtsi innan kvällen. Men vad vi ej hade tagit med i beräkningen det var de dåliga vägarna. Det var något alldeles förskräckligt vilka vägar. Den gamla bilvägen var alldeles ur bruk, så att vi måste med våra rickshaws taga oss fram på den stora kärrvägen, och den var ej för de små vagnarna. Det var en sådan spänning i hela kroppen att sitta där och se huru den stackars mannen slet och arbetade för att komma över de djupa kärrspåren och över hålor och ojämnheter på vägen. Jag följde så med med kroppen, att jag blev alldeles uttröttad. Snart sågo vi, att det var alldeles omöjligt att hinna till Yungtsi den dagen. Det var en väldigt stor missräkning, ty i Yungtsi visste vi att det väntade oss varma rum och en god liten husmor i Olga Styrelius, som också väntade på att få hälsningar från sina flickor i Sverige. Då mörkret föll på voro vi endast 15 li från målet, men att komma längre var alldeles omöjligt. Vi måste taga in på ett litet värdshus vid vägen. Smutsigt och ruskigt var det, men vi fingo vara tacksamma att det fanns rum för oss där. Kallt var det också, och nu gällde det för mig att tro, att Gud, som kallat på nytt ut till strapatser i detta land, också hade makt att kunna bevara för förkylning. Och Herren bevarade underbart. Vi plockade fram våra sängkläder, och på den smutsiga kangen använde jag nu för första gången det fina präktiga täcke jag fått av K. F. U. K. samt den sköna kudde jag fått av Lilly O. Jag tyckte riktigt att det gjorde ont i mig att behöva använda dem för första gången på den smutsiga kangen, men samtidigt var jag också bra glad att ha dessa varma saker att använda. Före kl. 5 nästa morgon voro vi på benen. Inte sov jag så vidare gott den första natten igen på den hårda kangen. Medan det ännu var mörkt ute så voro vi i väg på de svåra vägarna. Missionär Linder vandrade vid sidan av min rickshaw, och när solen började att lysa på bergstopparna, hörde jag honom stämma upp: "Och snart för sista gången den purpras österns sky, och utur dunklet träder en morgon evigt ny.." Så bröt den nya dagens ljus fram, den dag då vi skulle välkomnas av kamraterna, som i Yuncheng väntade på oss, den dag då Frida skulle komma hem och jag på nytt ingå i deras skara som här ute kämpade ljusets kamp emot allt det mörker som finnes i ett hednaland.....Sångens ord fortsätter så: "O,må vår ande vakna, vår lampa brinna klart, när helst det ropet höres: Din Herre kommer snart!" ....När jag nu åter är här ute i all hedendomens nöd och allt detta liksom vältrar sig över mig, hur blir det då ej såsom ett rop att den tid som Herren nu ger *ännu en gång* måtte bli väl använd till nitisk tjänst för dessa arma här ute..... I den tidiga morgonstunden sågo vi Yungtsi på långt avstånd men in i staden kunde vi ej hinna, om vi ville hinna med morgontåget, så flickornas hälsningar och kramar till Mor, dem har jag ännu ej fått överlämna. Vi kommo i god tid till tåget, och efter en stund kom Arvid Hjärtberg och sökte upp oss där och talade om, huru de väntat oss föregående kväll, och huru besvikna kineserna och Olga varit, då de förstodo att vi ej skulle komma. Ja, sådant är det i Kina, man kan aldrig vänta att allt skall gå som man tänkt sig det.

....Det var bra underligt att nu komma fram till Yuncheng med tåget. Inte var det något "hurtig-tåg", men det var tåg i alla fall och med restaurationsvagn till och med. Jag sade till Frida, då vi där njöto av var sin skål "mien": "Den som ändå kunde beskriva den syn vi här se!" Men den går det ej att färglägga så som man skulle.

Så kommo vi till Yuncheng och där möttes vi av alla kamraterna, som voro i staden, utom Ida R. som för sitt onda ben ej kunde komma ut....Och så hela skolans elever både smått och stort! Det var ju deras kära gamla Fröken, som återkom till dem nu. Med sång uppvaktades hon nu där på stationen av den stora elevskaran, och sedan foro vi med rickshaw in till staden och till de olika hemmen. Jag bor nu, den lilla tid vi stanna här i Yuncheng, hos Ida och Malte Ringberg. Hos Ringbergs samlades se-

dan alla kamraterna till välkomstkaffe, och det var en stor glädje att återse dem alla och vara en av dem igen..... Dagen efter var lördag, och då vi samlades till vår bönestund, fingo Frida och jag tala litet om Guds ledning med oss i Sverige samt framföra hälsningar från vännerna hemma. Det var ett frågande om de kära hemma, och så till sist fingo vi böja knä och i bön till Gud överlämna dem i Sverige och här ute i Guds hand. Må han bara få oss alla så helt för sig att han kan få bruka oss som sina språkrör! Tiden är så kort. Men O, vilken glädje det är att vara här ute igen! Det är nåd, ja, stor nåd. — — — På söndagen var det ett högtidligt välkomnande för Frida Prytz i kapellet, och sedan samlades vi kamrater till em. kaffe hos systrarna i Fridhem, där vi hade en så god stund samman. Som det var Margaret Berglings födelsedag, slutade vi dagen med en stund gemensamt i deras hem omkring Margaret i sång och bön..... Och nu är det arbetsdagar igen. Här i Yuncheng ha alla händerna fulla, och Estrid och jag skola endera dagen resa till Chiehhsien för att se huru vi kunna ordna det där, och sedan blir det för mig att resa till Ishih och där ordna upp och packa med mig det jag behöver för Estrids och mitt gemensamma hem. Det blir nu till Jul några arbetsamma veckor, för vi vilja ju bra gärna få litet i ordning till Jul. Jag hinner därför ej att skriva de julbrev jag i annat fall så gärna hade velat skriva till så många personligen.

Därför ville jag nu med detta brev önska alla, som få del av dess innehåll, en riktigt god och välsignad julhelg och ett gott välsignat nytt år.

Lisa Gustafsson.

Insänd litteratur.

TRONS GODA KAMP. Av *Urho Muroma.* J. A. Lindblads Förlag, Uppsala. Pris kr. 2:50.

Vill du läsa en bok som ger djupa inblickar i det egna hjärtat, men ock skärper blicken för vad Gud *har* att giva åt sina barn, om de blott *helt* överlåta sig åt honom, och som manande och väckande ställer för våra ögon Jesu snara tillkommelse, läs då denna bok och sprid den bland dina vänner! — Den fås på förlaget portofritt mot postförskott.

M. N.

Missionstidningen
SINIMS LAND

utkommer 1936 i sin 41:a årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Herrens tjänares segerväg. — Trettondagens missionshögtid. —, Från Red. och Exp. — Ett gratulationsbrev. — Från missionärerna. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm 1936. Boktr. A.-B. P. A Palmers Eftr

N:r 3. ÅRG. 41 10 FEBR. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Vår gemenskap.

Gemenskap är samhörighet med någon, delaktighet uti något. Som människor intaga vi aldrig en helt isolerad ställning. Det är tvenne riken, som bjuda oss medborgarskap. Det är tvenne herrar, som begära oss. Å ena sidan står mörkrets furste och vill värva oss för mörkrets rike och mörkrets gärningar, och han strävar efter att knyta oss vid sig med mycket starka band för att få äga våra själar och bruka oss för sina syften. Skriften säger till oss ett varnande ord: "Haven ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon frukt." — Och vi må väl bäva inför ordet om den fruktansvärda lott, som tillfaller dem, vilka där söka sin gemenskap (Upp. 21: 8).

Men så bjudes oss ock gemenskap med Herren. Om den sjunger redan David sålunda: "Herren är min beskärda del", och vidare: "Min del är Herren", och: "Jag ropar till dig, o Herre, jag säger: Du är min tillflykt, min del i de levandes land." Det är ett under över alla under, att den helige vill ha något att göra med syndare och detta ej endast så, att vi tillåtas att tillbedja på avstånd (2 Mos. 24:1), utan vi få komma nära. Tillträdet är ej längre stängt genom en förlåt, utan vägen är öppen ända fram till tronen, ända in i det allra heligaste i och genom Jesu blod. Så nära tar han sig an människors barn att det heter om honom "Han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte."

"Vår gemenskap är med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus", säger aposteln. Vad Herren vill är, att det skall bli personlig gemenskap med honom och att denna gemenskap skall få en rikare, djupare och innerligare karaktär. Ej ett ytligt tillfälligt närmande utan ett stundligt samliv i djupaste mening. Det som Herren begär är dig

själv, ditt hjärta. "Giv mig, min son, ditt hjärta." Det han giver är också sig själv, hela sin gudomliga kärlek. Fadern utgav sin enfödde Son, Sonen utgav sig själv för oss; så långt har Herren gått för att förverkliga gemenskapen med oss syndiga människor. Vad möter han då för utgivande kärlek hos oss? Gemenskapen kan endast bli en verklighet om detta samma sinne finns hos oss, som vi möta hos honom. Finnes då hos oss detta stora behov av gemenskap med Herren? Finnes hos oss villighet att helt öppna hjärtat för honom, att vilja ha allt gemensamt med honom? Där så är, där får han vad han begär, och då blir utbytet välsignat rikt. Vi få då, som Luther säger, komma med vår synd, vår skuld, vår brist, vår nöd, och han tar allt på sig, och vi få i stället hans förlåtelse, hans frid, hans kraft, hans hjälp, utan avräkning, utan förebråelse, fritt, helt och fullt, och stämplat med kärlekens stämpel. Så välsignelserik är den gemenskap, han inbjuder oss till.

Men Herren vill ock att gemenskapen med honom skall leda till verklig gemenskap med bröderna. Denna måste bli en frukt av den förra. Annars kan aldrig Guds namn bliva helgat, aldrig hans rike komma, aldrig hans vilja ske. Huru mycken kärlekslöshet, egenkärlek och andra därmed sammanhängande synder ha ej här trätt emellan och verkat ödeläggande. Guds församling företer i detta hänseende en bild, som borde bringa oss ned i stoftet i syndabekännelse och sinnesändring. Tjänaresinnet, offersinnet, den oskrymtade kärlekens sinne har ej fått komma till sin rätt i vår övertygelse, i vår innersta vilja, i vår livsföring i sin helhet. Och vi skola aldrig få känna välsignelsen av broderlig gemenskap såsom Herren vill se den förverkligad, förrän vi lära oss älska med Jesu Kristi kärlek.

I den värld, vari vi leva, men säkert även i vår närmaste omgivning, finns människor, som längta efter att få del av det liv Herren allena kan giva. Många söka också därefter, men var och huru skola de finna det, om vi, som bära Jesu Kristi namn, ej i vårt liv förverkliga det. Den enda väg, varpå de skola finna det, är i den gemenskap vartill vi äro kallade. Och sträcka vi oss med vår tanke ännu längre, till de hundratals miljoner hedningar, som äro våra samtida, huru skola vi lösa vår uppgift gent emot dessa, huru skola vi kunna fylla vårt ansvar gent emot dem? — Här blir vårt livs mening och betydelse oändligt stor.

Må vi mottaga den nåden, att vi under den tid, som återstår här, må kunna leva efter Guds vilja (1 Petr. 4:2), i hans fulla gemenskap.

Erik Folke

"Offerlamm, mig värdes giva
kraft att troget följa Dig
och att städs i Dig förbliva.
vart Du än må leda mig!
Led mig, rena, milda Lamm,
annars hinner jag ej fram."

Bror N.

Avskedsmötet för Ida Söderberg.

I samband med Trettondagens möte sade S. M. K:s vänner i Stockholm såsom förut meddelats farväl till missionärsparet Blom, som då detta skrives befinna sig i England, där de göra ett uppehåll på resan till Kina. Den 30 jan. hade vi i Stockholm åter en avskedshögtid, denna gång för fröken Ida Söderberg, som skall sammanträffa med missionär och fru Blom i Southampton för att sedan i deras sällskap utresa till Kina.

Avskedsmötet, som hölls på K. F. U. M:s Norrlandssal, var synnerligen välsignelserikt och hade samlat så många deltagare, att lokalen var fullsatt. Det leddes av missionsföreståndare *Erik Folke,* som hälsade alla och särskilt fröken Söderberg välkomna och sedan talade med utgångspunkt från 2 Kor. 5:14—20.

I den sista av dessa verser kunna vi se Pauli syn på missionsuppgiften. Det är ingenting mindre än att å Kristi vägnar vara sändebud, genom vilka Gud förmanar och beder. Vi behöva påminnas därom, att vi skola vara sändebud å Kristi vägnar, leva vårt liv på jorden å hans vägnar. Det gäller missionärerna men ej blott dem. Det gäller också missionsvännerna.

Det är ett underbart *förtroende,* som Gud häregenom visar oss, fattiga syndare, ett förtroende som bringar oss ned i stoftet i det vi fråga: Är mitt liv en motsvarighet härtill? Och det är en underbar *äreplats,* som Gud giver åt sina barn. Tänk att han aktar oss så högt! — Vi behöva taga det ordet med och gå in i våra kammare, så att Gud där, då vi äro ensamma med honom, får tala in det i våra hjärtan. Det innebär outsägligt förtroende, underbar upphöjelse och överflödande nåd.

Detta ord innebär dock ej blott att en så underbart rik och stor ställning givits oss. Det minner oss också om att han givit oss något att komma med: försoningens ord. — Försoningens ord, det är vad som låg närmast Guds hjärta, det är vad som kostat Herren mest, det är något outsägligt heligt, som vi få bära i våra kärl. Vi få taga emot det själva, och vi få bära det ut till andra. Det är den stora utrustningen, som en sann missionär såväl som en verklig missionsvän måste vara utrustad med. Vi få ej sända ut våra missionärer tomhänta. Vi måste hjälpa dem ösa ur försoningens rika källor. Ja, missionärerna behöva en stor skara, som så hjälper dem.

Ordet minner oss också om att aposteln hade en uppgift, att förmana. Eller, rättare, han skulle ej göra det själv, utan Gud skulle göra det genom honom. Men då Gud gjorde det genom honom, då bad han i Kristi ställe: Låten försona eder med Gud. Det är ej lätt att vara missionär på ett rätt sätt. Det är ej nog med att förmana. Det kräves ock att bedja. Det måste bli hjärtekamp, hjärtenöd. Nu går du ut i den uppgiften, älskade syster. Gud välsigne dig! Ditt verk skall ej vara förgäves.

*

Efter en gemensam sång, n:r 280 i Uppåt, talade fröken *Ida Söderberg.* Hon lämnade såsom minnesord: "Vi vilja med varandra bygga huset åt Herren" (Esra 4:3). I en missionstidning stod nyligen om " en ädel givare" och på samma sida en skildring från Afrika. De två bilderna, en från hemlandet och en från missionsfältet, blevo tillsammans en bild av gemenskapen mellan "hemma" och "ute". Vi skola "med varandra bygga". Uppgiften och ansvaret äro gemensamma för oss alla. Och det har varit en sådan hjälp och uppmuntran att jag härhemma fått träffa så många verkliga missionsvänner, som bära upp arbetet i bön.

Jag känner en djup stilla lycka över att få gå ut igen, att få vara sänd av Mästaren, en konungs sändebud. "Tänk vilken underbar nåd av Gud, att jag får vara hans sändebud och till den döende världen gå för att hans kärleks säde så."

Då jag för första gången reste ut var det kanske mera högtidligt och stämningsfullt. Nu vet jag vad jag går emot, jag vet om kampen därute. Men jag vågar säga, att jag känner kärleken till Mästaren större och mera av nöden för själarna än då .Tiden är kort. Verket hastar. Därför är det stort att få gå.

Nyligen kom ett fotografi från Hoyang, och då jag såg på de kända ansiktena därpå kände jag huru fäst jag är vid dem. Jag är glad att jag får gå tillbaka dit och tror att jag passar bättre där än här hemma.

"Själv skall jag gå framför dig", lyder Herrens löfte. Så har han gjort hittills, och för dagar, som ligga framföre, är han densamme. Han skickliggör. Av honom är allt. Han är med alla dagar. En vän erinrade härom och frågade mig i samband därmed: "Är du nöjd med följeslagaren? Tror du vad han säger?"

Bedjen för mig! Bedjen att jag själv må vara liten och ringa, intet i mig själv, och att jag må få se huru några, där jag går fram, må få se Herren! Må vi få nåd att tjäna vid front och tross, nåd att tjäna utan att förtröttas.

*

Efter fröken Söderbergs tal begagnade sig många av tillfället, som gavs, att giva henne minnesord, och därpå avslöts mötet före serveringen med en betraktelse över Hebr. 10:35—39 av kyrkoherde *Gunnar Arbman*.

"Så kasten nu icke bort eder frimodighet." Mången gång har det för mig varit som om jag ej ens haft någon frimodighet att kasta bort. Dock, frimodighet är ju en Guds gåva, ej något vi kunna åstadkomma av oss själva. "Var frimodig", "Allenast var frimodig", säger levande Gud. En Guds gåva är det. Vi få stå på "bruderätten." Vi få hålla fast vid att "en dött för alla och alla för en." Så vinna och bevara vi frimodigheten. Saken har då tagits från oss och har lagts på en annan. "Han blev hos Gud min löftesman." Detta är vad vi ej skola kasta bort.

Gud vill och kan bevara oss i denna frimodighet i det han säger: Den har en stor lön. Ståndaktighet knytes ock samman med frimodighet. Gud vill giva oss nåd till att bära frukt i tålamod. Han har bestämt om oss att vi skola bära frukt, sådan frukt, som bliver beståndande. När du går Guds viljas väg, skall du få nåd att göra Guds vilja, kunna hålla dig kvar på vägen till himlen och vandra Herren Jesus så nära, att andra lockas följa med. En ung man, som prövats hårt av lidande, bad: "Hjälp mig att ej vika en tum från din viljas väg." Så borde även vi bedja. "O, om vandringen och hågen vore mera lik Guds Lamm!

— Så ännu ett ord i texten, som ger kraft till frimodighet och ståndaktighet: "Ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma." Vi måste skynda, ty Herren kommer snart. I detta sammanhang kommer ordet om att den rättfärdige skall leva av tro. Vi behöva trons olja i lampan, då vi närma oss brudgummen. Ju närmare honom desto friskare liv. Så kunna vi säga med Luther: "Det var som om jag redan gått på Paradisets gator" och "Kom snart du kära yttersta dag!" — Maningen "Hållen fästet tills jag kommer" ljuder mot oss och en varning för sidovägar, en varning mot att draga sig undan. Vi kunna bli trötta till kropp och själ i tjänsten, men må vi icke draga oss undan. Må vi i stället vara lagom trötta för att kunna känna oss glada, då vår Herre kommer och löser oss från vakttjänsten. Gud vare lov att ännu finnas de som stå upp för Jesus och gå för sin Herres räkning. Må vi vara bland dem!

*

Efter sällskaplig samvaro med servering avslutades högtidstunden med aftonbön av doktor *Karl Fries*.

M. L.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Missionstidningen Sinims Land.

Även i detta nummer be vi att få rikta en vädjan om hjälp ifråga om att samla prenumeranter. Ännu kunna alla nummer från årets början erhållas.

Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

I samband härmed vilja vi än en gång tacka varmt för förbön och hjälp med anskaffande av prenumeranter. Herren löne var och en, som på detta sätt varit vår medhjälpare.

Bönemötena för S. M. K.

Bönemöten för S. M. K. hållas i *Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, *varje tisdag kl. 7. e. m.*

På *S. M. K:s Exp.* hållas bönestunder varannan fredag *kl. 2 e. m.,* nu närmast *fredagarna den 14 och 28 febr.*

Varmt välkomna till dessa bönestunder!

Kinalänkarna.

Kinalänkarna i Stockholm samlas *torsdagen den 13 febr. kl. 7 e. m.* (Obs.! *ändrad* dag.) på *Svenska Missionens i Kina* Exp., Drottninggatan 55, 3 tr. Alla varmt välkomna!

Inackordering på Missionshemmet, Duvbo.

På Svenska Missionens i Kina missionshem i Duvbo mottagas inackorderingar för längre eller kortare tid. Hemmet är beläget i närheten av såväl Sundbyberg som Råsunda. Goda kommunikationer till huvudstaden.

För vidare upplysningar torde reflekterande vända sig till missionär och fru August Berg, Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg.* Tel. *Duvbo 13.*

Rättelse.

I den redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo, som var införd i denna vår tidning för den 10 sistlidne januari, hade en post ej kommit med, varför vi bedja att nu få redovisa därför. Under rubriken "Kontant" skulle också ha stått: F. P., Björklinge, till julgran, 10:—.

En hälsning.

I Herren innerligt älskade bröder och systrar.

Ehuru långt skilda från varandra och utan möjlighet till personligt umgänge äro vi dock i kraft av den frälsning vi alla fått mottaga i fullaste mening syskon, förenade med kärlekens band. Vi äro alla Guds barn, vi äro delaktiga av samma kallelse, kallelsen att utbreda kunskapen om Guds frälsande nåd.

Av hela vårt hjärta tacka vi Eder för Eder osparda möda att hjälpa och stödja oss genom förbön, omtanke och offer och så göra det möjligt för oss att fortsätta och utvidga vår verksamhet.

Vördnadsfullt komma vi av uppriktigt hjärta och frambära våra tacksägelser till Eder, som på ett så överflödande sätt endräktigt arbeta för oss.

Vi ha nu under fyra dagar varit samlade till stormöte här i Hoyang. Tre män och lika många kvinnor hava därunder mottagit dopet. Från landsbygden ha över 200 personer infunnit sig. Taga vi med skoleleverna, gossar och flickor, ha deltagarne uppgått till över trehundra.

Vördnadsfullt tillönska vi Eder kraft och rik frukt av Edert arbete. Och vi hysa den förhoppningen att vi i bönen ständigt ihågkomma varandra.

Med vördnadsfull hälsning.

Församlingstjänarne i Hoyangs moderförsamling och ledarne i kretsarne.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Herren hjälper och låter sin nåd överflöda.

Utdrag ur ett privat brev från
Fru Gerda Carlén.
Juicheng d. 10/12 1935.

Ett helt år har gått sedan jag sist skrev, och det har gått så fort. Herren har hjälpt för varje dag och låtit sin nåd överflöda. Ja, det är med tacksamhet jag ser tillbaka. Ofta tackar jag Herren för att jag fick komma åter hitut, och ännu har jag ingen längtan att komma hem, fastän jag med djup tacksamhet minnes alla de många vännernas kärlek och omsorg.

Leden bland dessa vänner har glesnat, men de äro ej längre borta för det, utan närmare. För varje dag, som går, kommer vi ju också närmare målet och återseendet.

Det gamla kära Juicheng är sig likt; lite förbättringar här och där i yttre avseenden, då det gäller det timliga. Den kristna skaran har ökat sakta och stadigt och fått mera bärkraft. De känner mera ansvar för arbetet, och vad som är glädjande det är att gemenskapen i att dela arbetsbördorna ej störts. Full förståelse och kärlek råder bland evangelii arbetare och oss. Församlingen underhåller i höst en egen evangelist för byarbetet. Han är ett församlingens barn och har fått sin utbildning i Hungtung. Jag hoppas de skola kunna fortsätta att underhålla honom. Han har 10 kin. dollar i månaden. Så har de sin egen portvakt i kapellet med 1:50 dollar i månaden. Kol, ved och lyse får församlingen bekosta både på kapellgården och i kinesernas gästrum på missionsstationen. Och dessutom har de ansvar för gosskolan, där missionen endast bekostar lärarens lön. Församlingen består ju endast av 150 medlemmar. De allra flesta äro fattiga och flertalet församlingsmedlemmar äro kvinnor.

I skolan har vi en snäll gudhängiven lärare, som försöker vinna gossarna för Herren. Den ene efter den andre kommer också helt över på Herrens sida. Flera av gossarna äro människofiskare. Erik minnes nog den gamle rare äldste Liu i Nan-uei. Gud tog honom hem 1921, Oskar skrev om honom i Hans Stjärna i Östern. En dag kom en av gossarna till mig och bad att få traktater. Han är bara omkring 11 år. På min fråga vad han skulle använda dem till, fick jag till svar: "Jag skall gå ut och predika." Jag frågade: "Vems pojke är du." Svar: "Känner inte frun min farfar, äldste Liu i Nan-uei, jag är hans sonson." Jo visst kände jag Liu och även pojkens far, som så länge farfadern levde var hans dagliga böneämne. Ack, hur han bad och längtade efter att få se sina söner frälsta. När jag hörde pojken, så tänkte jag: "Är det gamle Lius böner, som nu besvaras på hans sonson", och jag kunde inte annat än tacka och bedja. Jag frågade: "Vem skall du gå med?" Svar: "Jo, jag går med Cheo", en av de döpta pojkarna, som Gud har fått använda på ett särskilt sätt såsom människofiskare. Ja, av barns och spenabarns mun har du berett dig lov, o Gud.

Ebba Widén har haft mycken uppmuntran och glädje i söndagsskolan för barn. Och i tredje klassen för de troende kvinnorna fröjdas jag. En av bibelkvinnorna har sökarnas klass, och varje söndag äro dessa klasser väl besökta. Så har vi haft flera bibelkurser för kvinnorna under året, och nu har vi börjat en kvinnoskola i höst, som jag hoppas skall bli till hjälp för de icke läskunniga troende kvinnorna.

Ebba har varit mycket ute i byarbetet och på utstationerna i höst, och Herren har använt henne till välsignelse.

Vår stad har under november haft besök av fem herrar från Taiyüan, utsända av guvernören. De hade möten varje dag i Konfusianska templet, och deras föredrag liknade i mycket kommunisternas. Guvernörens mening är ju, att det skall bli en jämkning emellan de båda, för att

inte folket skall övergå till kommunisterna. Så t. ex. skall all jord tillfalla staten, och sedan skall regeringen dela lika åt alla. Att detta, om det på nyåret träder i kraft, kommer att skapa missnöje hos dem som ha mycket eller mer än de få ha, är ju klart, men de, som intet ha, bli glada över att få något för intet. Ja, det är och har varit och blir en hel del omvälvningar. Ett framåtsträvande på renlighetens väg pågår också. Gatorna har reparerats, husväggar gjorts rena från annonsuppklistring, all sådan skall vara inom ram numera. Även vi fingo befallning att skrapa bort traktaterna på vår husvägg. Nu har vi satt dem inom ram, och det ser ju mycket bättre ut. Men det har varit en hel del extra utgifter för både gator och husvägg. Ja, vi kunna bara tacka Herren för att vi ännu får ostört predika evangelium.

Strålande ansikten.

"De som skåda upp till honom stråla av fröjd."

Att evangelium är en makt, som omskapar, är uppenbart. Men sällan kan det synas mera klart, än då en hedning går från mörker till ljus och efter att hela sitt liv ha varit jagad av mörkrets demoner i ett nu blir delaktig av Guds barns härliga frihet.

En sådan förvandling skedde för omkring ett år sedan med en kvinna, som kom från en plats, dit aldrig evangelium nått. Hon kom hit, hörde evangelium, trodde och fann frid. Helt nyligen fick hon besök av sin bror, som ännu levde i avguderiets och hedendomens natt. — Hur glad var hon icke att återse sin bror! Men hon såg på honom betänksamt. Då han gått ut, sade hon: "Tänk vad hans ansikte är mörkt!" Hon nämnde ett par kristna män, som hon dagligen hade tillfälle att se, och sade: "Se bara hur deras ansikten stråla!" Liksom apostlarna på pingstdagen sågo eldslågorna hos varandra, men ej den som flammade på deras egna huvuden, så såg denna kvinna hur andras ansikten strålade, men hon såg inte, att hon själv lyste på samma sätt. Men hennes bror såg det. Och han önskade få del av hennes glädje. — För ett par dagar sedan vände han tillbaka till sin mörka hedniska by, omkr. 25—30 svenska mil härifrån, med en bibel, som en nyförvärvad skatt, och med ett beslut, att också han skulle tro på Jesus. —

Vid höstens stormöte här döptes en kvinna från en närbelägen by. Då hon kom hem igen efter att ha varit borta en tid på dopklassen och stormötet, förvånades hennes hedniska grannar över den förvandling som skett med henne. Hennes ansikte strålade av frid och nyvunnen lycka. — "Vi måste gå till 'Evangeliesalen' och se och höra vad det är för en underlig lära, som hon tror på", sade de.

Sådana där strålande ansikten kunna icke annat än göra intryck på hedningarna. Deras inre värld är så full av hat och tvedräkt, fruktan och oro, smuts och orenhet, och ångesten kommer över dem som ett hemskt spöke. En gammal hednakvinna sade en gång: "En fempinnad gaffel sticker mitt hjärta." Det var hennes sätt att giva uttryck för den oro och ångest, hon kände. Även om inte alla hedningar på detta drastiska sätt giva uttryck åt sitt inre tillstånd, är det ändå ungefär detsamma.

Därför äro de strålande ansiktena en den största predikan om evangelii underbara omskapande kraft. — Ja, må de så få stråla och lysa och locka de jagade och fridlösa till honom, som är ljusets och glädjens källa!

Ingrid Aspberg.

Från Hoyang.

(Utdrag ur privatbrev.)

— — —

Hjärtligt tack för Farbrors kära brev av den 25/10. Jag fick det medan jag var på Missionskommittésammanträde i Yuncheng. Denna gång voro alla andra flodövergångar än den vid Tungkwan stängda på grund av rädsla för kommunisterna på denna sida om floden. Därför måste

te jag resa den vägen. Då fick jag göra två besök hos Styrelius' i Yungtsi. Jag har aldrig förr besökt den missionsstationen. Nu när jag sett alla stationer, där vår mission har missionärer fast boende, tycker jag, att Hoyang är den trevligaste, och därnäst kommer Yungtsi. Dessa två ha på grund av de gårdar missionen köpt fått arbetet lämpligt koncentrerat och lättskött. Det är därför jag tycker de äro bra.

I mitten av nästa vecka upplöses våra skolor och kurser före jul. De sista månaderna ha vi för en gångs skull tillfälligt haft Hancheng kvinnoskola förlagd hit till Hoyang. Detta var för att giva en del Hoyang-kvinnor ett tillfälle. Men till våren skall den skolan som vanligt vara i Hancheng. Här har Birgit undervisat två klasser i fonetik. Det har lyckats så bra, och nu kunna de läsa sitt Nya Testamente. Maja Lundmark kommer i e. m. hem från Chenghsien där hon haft en flera veckors kurs för kvinnor. — Astrid Löfgren är nu frisk efter sin långa sjukdom. — Carl-Gustaf Nordberg har tillsammans med tre evangelister undervisat i den kurs vi haft för män. Där har varit 18 elever. De äro sådana, som frivilligt vilja tjäna Gud i sina byar. De komma hit en månad var vår och en var höst i tre års tid för att få studera Guds ord och sådant som hör till evangelisters arbete. Gud signe dessa kära män. Bed för dem.

I morgon hoppas jag att få resa till utstationen Fangli, 20 li öster om Hoyang, för att leda söndagsgudtjänsterna där.

Kommunisterna ha hela hösten varit i norra I-ch'uan och stadsdistrikten där norr om. Men genom Guds stora godhet ha vi kunnat få stanna här i ro och utan svårigheter i arbetet. — Det säges dock, att folket, kommunisterna och regeringstrupperna där uppe ätit upp all spannmål, som finnes. Därför måste troligen de röda inom de närmaste månaderna söka sig en väg ut. Antingen komma de att tränga in i norra Shansi eller också komma de söderut denna väg. Vi bedja ofta till Gud att vi må slippa fly på söndagen eller under vintern. Inte ser det ut som om vi skulle kunna undgå att fly bort för en tid. Men för Gud är intet omöjligt. Han kan skydda och bevara oss. Vi äro hans. Bed för oss. Jag tror att Hancheng och Hoyang äro de mest utsatta platserna just nu.

— — —

Martin Bergling.

Härliga tillfällen.

Jag mår gott och tackar Gud för härliga tillfällen att få vittna om honom bland den studerande ungdomen. Detta har legat på mitt hjärta länge och Gud hör bön. Denna höst och vinter har jag mestadels varit ute i distriktet och arbetat.

De sista veckorna före jul var jag i Hwachow, där jag i lägre och högre mellanskolan fick inträde bland lärare och elever. Elevantalet överstiger sjuhundra, och lärarnes antal är över femtio. Flera av dessa senare ha tagit sina examina i Peiping. Tre dagar i rad fick jag fullt tillträde till klasserna. Talade dagligen till hundratals pojkar om Kristus, som även är ungdomens Frälsare. Rektorn, en trettio års man, synnerligen sympatisk och trevlig, inbjöd mig att tala under tre à fyra lektioner dagligen. Jag hade full frihet att tala om vad jag ville. Halva lektionen använde jag till profana ämnen och den andra till predikan.

Efter en lektion för hundratals pojkar i mellanskolan blev jag ombedd av dem själva att fortsätta med föredraget. "Men det har ju ringt, och Ni ha en annan lektion", svarade jag. De svarade: "Nästa timma ha vi ingen lektion, och vi vilja höra mera". — "Vad vill Ni höra om", frågade jag. "Om Gud och Jesus", blev svaret. Naturligtvis tog jag tillfället i akt. Gud gav mig förunderlig ledighet i språket, så att en av lärarna sade att jag talamera ledigt än de själva gjorde. "Det gjorde Gud." I vår svaghet uppenbaras den gudomliga kraften.

Pojkarna ville ej att jag skulle resa därifrån, och rektorn bad mig antaga en lärarebefattning i engelska språket för den högsta mellanskolan, mot sextio dol-

lars i lön per månad! Naturligtvis kunde jag ej detta, men det var roligt att de värdesatte besöket. För dessa, som gingo i högre mellanskolan och som äro mina jämnåriga, fick jag tillfälle att tala allvarliga ord om synd och nåd och om huru Gud hör bön. Bedjen att det som blivit utsått må bära rik frukt till evinnerligt liv!

O, om Gud ville skickliggöra mig till en verklig själavinnare! Jag far efter att lära känna Kristus. Jag är svag, men icke han.

Ute på landsbygden ha vi också uppmuntrande. Storligen tackar jag Gud, som hjälper mig att leva som en kines i vardagslag. Maten kunde jag förra året ej tåla mer än ett par dagar, då jag vanligen fick svår magvärk. Nu känner jag ej det minsta. Pris ske Gud, som är kroppens läkare och själens Frälsare! På en plats hade vi ett hundratal åhörare. Där fick jag ensam bära ansvaret för mötena. Jag hade med mig en äldre man, som ej orkade mycket. Min hals blev ordentligt hes, men Gud hjälpte igenom allt.

— — —

Åke Haglund.

Överflöden i tacksägelse.

Så känner jag det här i Chiehhsien, staden, Herren nu utpekat såsom min lilla plats i vingården. Mitt hjärta är så fullt av tack och lov till Gud för att jag ännu en gång *får* stå med i tjänsten här ute. Och nu ville jag få säga alla dem ett varmt tack, som under hela resan hit följt mig med förbön och som alltjämt hålla ut i bön för mig. — Jag räknar det som svar på Edra böner, att det gått så ovanligt lätt att komma in i förhållandena här ute. Det har känts, som om jag aldrig varit här ifrån. Jag har bara varit så fylld av tacksamhet att få vara med här, få vara frisk och kunna göra en gärning igen.

Just till jul fingo Estrid Sjöström och jag vårt lilla hem här i ordning, och vi äro så lyckliga få vara samman i arbetet. Allt går här ungefär som på Tjäders tid. Vi ha t. o. m. deras tjänare. Deras trogne portvakt, Eleasar, är vår kära skatt. Han vet ej, huru väl han vill oss båda, och vi tacka Gud dagligen för honom. Han liknar nu just en jultomte, och då han sitter i sitt rum, ofta med en hel barnaskara omkring sig, för vilka han talar om Jesus, så lyser han som en sol. Han är alldeles märklig den mannen att alltid vara redo till vittnesbörd om Jesus. Han brinner av nit för själarnas frälsning runt omkring oss. Ständigt kommer han och talar om, huru han på gator eller vägar träffat personer, som han talat med, och som kommit för att köpa bibeldelar sedan och så själva läsa om Jesus som den gamle pekat hän till. Vi räkna det som en stor skatt, så länge vi ha den trogne Eleasar som vår portvakt och hjälpare.

Estrids och min första jul här i Chiehhsien var så lycklig samman med kineserna. Till julottan och de övriga gudstjänsterna hade samlats en ganska stor skara folk. Men julfesten juldagens kväll för hednabarn var dock det bästa. Hela kapellet var fullsatt av mellan 2—300 barn i alla åldrar. Det var en anblick, denna livliga skara, och jag beundrade storligen de unge skollärare, som så mästerligt kunde fånga dessa barns intresse, att han under 15 min. kunde få dem att sitta tysta och stilla som bildstoder, medan han berättade för dem om Jesu födelse och Jesus som 12-årig gosse. Säkert såddes där ner frön i barnahjärtana, vilka en dag skola spira upp till frukt för Guds rike. — Nu äro helgdagarna slut och årets arbetsdagar ligga framför.

Tack för att jag vet att jag alltjämt får bli ihågkommen av förebedjande vänner. — Ett så varmt tack och en så hjärtlig hälsning från Eder i Kina så lyckliga

Lisa Gustafsson.

Chiehhsien d. 9 Jan. 1936.

Från språkskolan.

(Utdrag ur privatbrev.)

Jag skulle vilja tala litet om "centralvärmen" här på skolan. Det är vår ge-

mensamma Konung och Herre, han vars kärlek tvingat oss hit till Kina, det är han, som är vår gemensamma värmekälla. Vi ha verkligen god både gemensam och enskild uppbyggelse här. Första och sista timmen på dagen äro avskilda för det ändamålet. Då få vi läsa Bibeln, var och en inför Guds ansikte, och i ensamhet utgjuta vårt hjärta i bön.

Om ni vill höra något av dagsprogrammet, är det ungefär sålunda: Vi gå upp klockan sex. Det gör "alla människor" här i Kina. Även om man inte har någon väckarklocka, så finns det åtminstone två andra tecken på att klockan är tjugo över sex, respektive halv sju. Det första är att stadens elektriska gatubelysning slocknar tjugo över sex varje morgon; det andra är att dagen gryr halv sju, d. v. s. då är det tillräckligt ljust för att man skall kunna läsa, men det är ändå bäst att ha sin fotogenlampa till hands den första kvarten, särskilt om vädret är mulet. Alltså: 1) Uppstigning ung. sex. Morgonbön, 2) Frukost kl. 7.30, med första signalen 10 minuter tidigare. Vid frukost gemensam morgonbön. 3) Kl. 8.30, bäddning och städning. 4) Kl. 9 börjar lektionerna och studierna. (En av de kinesiske lärarne, Mr. Yen, är en av de bästa lärare språkskolan någonsin haft samt kristen sedan många år.) 5) Kl. 12.30 lunch, 6) Kl. 1.45, kinesiska igen till kl. 4. 7) Kl. 4, en timmes korgboll, eller däcktennis, som sätter kroppen i god funktion. 8) Kl. 5.20 tändes åter storstadens storstilade gatubelysning och d:o inomhusbelysning, vilket betyder, att signalen till middag låter höra sig. I samband härmed ha vi bön för Kina enligt Kina Inlandsmissionens bönelista. 9) Från kl. 6.30 till 7 antages att vi icke läsa kinesiska, ehuru det inte är så strängt med den saken för oss sist anlända, eftersom vi ha lektion kl. 7. 10) Efter kl. 8 är all kinesiska bannlyst, och vi ha ofta "teaparties" eller kafferep, enligt känt svenskt recept. 12) Mellan 9—10 "aftonvakt" och liggdags.

Gösta Goës.

På besök i Sunghsien.

Shanhsien, Ho. den 18 nov. 1935.

En pisksnärt — och de båda kärrorna, dragna av var sin mula, sattes i rörelse. På den ena satt Johannes Aspberg och äldste Yao, på den andra Erik Malm och jag. Utgångspunkten för färden var Loyang och målet för densamma Sunghsien. I denna stad, som ligger omkring nio sv. mil sydväst om Loyang, skulle ett stormöte hållas, och det var till detta vi nu voro på väg.

Strax söder om Loyang rinner den grunda Lo-floden. Den måste nu passeras, men som det icke fanns någon bro, körde vi över i vattnet, vilket bara gick upp till hjulnaven. Framemot middagen kommo vi till Lung-men ("drakporten"), beryktad för de många grottorna och de i dem ur berget uthuggna avgudarna, vilka uppgå till flera hundratal. Vid åsynen av dem påmindes jag om Judas ord: "Skyar utan vatten." Lantbrukaren glädes, när han under en svår torka får syn på ett moln. Det lovar regn. Men hur besviken blir han ej, då molnet går förbi utan att lämna någon nederbörd. Dessa avgudar äro väl något för ögat men intet för hjärtat.

Färden fortsättes. Nu ha vi nått fram till I-floden, vilken vi sedan komma att följa ända till Sunghsien. Floddalen är bördig, väl uppodlad och tätt befolkad. — När kvällen kom, hade vi hunnit till Sintien. Halva vägen var alltså tillryggalagd. Här hölls ett möte för tillstädeskomna nyfikna och andra. Sedan var det tid att gå till vila för natten.

Följande morgon strömmade regnet ned. I detta väder kunde ingen vara på vägen, som vid dylika tillfällen mera liknar ett plogland. Det lättade emellertid, och vi begåvo oss i väg. De blygråa ludna molnen lovade dock intet bestämt. Det började också snart att regna. — Vår kärra hade en "kajuta", i vilken en person kunde sitta. Nu försökte vi båda att sitta, nej ligga i den. Särskilt bekvämt var det ju ej, ty varje gång ett kärrhjul dök ned i en grop eller klev över någon sten, kändes det som ett klubbslag i huvudet; *det* var ju nästan den enda kroppsdel, som fritt kunde svänga av och an i kärran.

Du har säkert hört, att kinesen saknar sinne för renlighet. Det är så. Längs en bygata flyter

en bäck, stor som ett vanligt dike. Där håller en gumma på att tvätta kläder. Litet längre ned tar sig en pojke för ovanlighetens skull en välbehövlig avrivning, och ännu några meter längre ned står en och sköljer grönsaker och en nyslaktad tupp — allt i "spadet" från de ovanför arbetande puritanerna! På avstånd kunde visserligen dessa procedurer te sig som utslag av ett visst renlighetssinne, en synvilla, som försvann vid första anblicken av bäckens trögflytande innehåll.

Till följd av den fuktiga väderleken, som gjorde vägen så svår och mulorna så trötta, hunno vi ej längre än till Tien-hu andra dagen. I södra förstaden fanns ett värdshus. Man visade oss till ett — som vi trodde — tomt rum, vars väggar, golv och tak tillverkats av jord. Dock, så skönt att efter dagens strapatser få vila ut ordentligt! Men ack, rummet hade redan tagits i besittning av en här mörkhyade små plågoandar. "Bättre fly än illa fäkta", säger ordspråket, och därför sågo några morgonpigga kineser tre utlänningar försvinna ur deras goda stad mycket tidigt följande dag.

Framemot elva-tiden fred. f. m. mötas vi av tre personer, som med strålande ansikten hälsa oss med ping-an (frid), allt under det de buga sig djupt mot marken. De äro kristna och skola till stormötet. — Nu se vi staden, vars västra stadsmur slingrar sig uppför en ansenlig höjd. Om en stund stanna kärrorna framför kapellet. Mötet hade börjat redan kvällen förut. En stor skara tar nu glatt emot de långväga gästerna. Det är minsann ej för ofta missionärer kunna besöka denna stad, dels på grund av avståndet men mest på grund av att dessa trakter varit tillhåll för massor av rövare.

Man har samlats för att få höra Guds ord, och nog *hinner* man höra bra mycket under ett sådant stormöte, som i regel räcker tre dagar med fem tvåtimmarsmöten varje dag. Folket vill förstås höra de utländska pastorerna predika. Också får Johannes Aspberg ofta vara "i elden". Äldste Yao är även en gärna hörd talare. Han har en märkvärdig förmåga att med några penndrag på svarta tavlan få fram en bild, belysande det han vill ha sagt. Vid ett tillfälle, då han talar om Guds ledning, ritar han en man, som leder en ko, och en annan, som gripit tag i kons svans och går och bromsar allt vad han orkar. Den förstnämnde har köpt kon och skall leda hem, men säljaren ångrade sig snart och ville ha igen "sin" egendom. Så göra vi människor. En gång lämnade vi allt åt Gud men började sedan hålla igen och tredskas. Och så länge kommer varken Gud eller vi någon vart. Släpp taget!

Eller han predikar om givandets välsignelse. Även nu ritar han två män: en står och fryser och plockar därför på sig en mängd

Foto: Erik Malm

Buddhabild i Lungmen.

klädespaltor för att skydda sig. Den andre svettas och tar därför av sig det ena plagget efter det andra. Den som tillsluter sitt hjärta för Guds kärlek, han blir småningom kall och frusen av sig. Han griper ständigt efter mera av det jordiska, utan att dock bli nöjd. Den åter, som låter upp för Herren och gör något för honom, blir varm inifrån samt finner, att han kan undvara många saker. Öppna själens fönster mot nådens sol, och ditt liv blir ljust och rikt för dig själv, rikt för andra! — Mammorna glömma bort att leka med sina medtagna små, och alla lyssna med vidöppna munnar. Detta bildspråk ha de lättare att förstå, eftersom det går i linje med deras egna föreställ-

ningar, och som anknytningspunkter för den andliga tillämpningen äro liknande bilder ypperliga.

Tidigt på söndag morgon hölls dopgudstjänst, då 21 personer genom dopet intogos i församlingen. Det var säkert en stund, som dessa i Kristus nyskapade länge längtat efter och som nu blev en händelse, vars minne skall följa dem livet igenom.

Det nuvarande gamla kapellet visade sig särskilt på söndagen vara för litet för de mån-

Måndagen kom och därmed stunden för återfärden. Som vi besökte två andra betydande platser på hemvägen och höllo möten där, tog den tre dagar. Över allt, där vi drogo fram, blevo vi föremål för en intensiv beskådning. De flesta hade ju aldrig förr sett liknande människor. Barn, som lekte på gatan, sprungo genast in i sina hem för att varsko hemmets invånare, på det att också de skulle få se de märkvärdiga främlingarna. Ofta ledde nyfikenheten dem till att bli väl närgångna och besvär-

Foto: Erik Malm.

Ledare i församlingen i Sunghsien. 1. Äldste Hou, 2 Äldste Yao.

ga mötesbesökarna. Ett nytt och större håller emellertid på att byggas bredvid det gamla. Ledaren för denna församling, äldste Hou, är en ovanligt dugande man, som vunnit allas förtroende.

Den kinesiska sången är det något säreget med. Jag lade märke till att ledarna vid de olika mötena föreslogo, att sångerna skulle *sjungas*. Nåja, man kan ju med någon rätt säga att önskningarna efterkommos. Ljudligt gick det då till åtminstone. Bredvid mig sitter en gubbe; han är hörbarligen litet osäker på skrivtecknen, ty kommen till mitten på första versen, blir det stopp. En stunds fundering bringar lösning, och han fortsätter just där han stannade — och anländer något försenad till versens slut. Det vore ju skada att hoppa över något. Att välljudet störes, betyder föga, bara man får prisa levande Gud.

liga, — de trodde visst vi voro några utställningspjäser. Vi läto dem i regel hållas. De borde ju få se, att också vi voro människor, lika dödliga som de själva.

På åttonde dagen efter avresan voro vi åter i Loyang, djupt tacksamma till Gud för alla erfarenheter och hans bevarande nåd, förutan vilken en liknande färd säkerligen inte kunde genomföras så lyckligt som den nu skildrade gjort. Faror, kända såväl som okända, lura överallt. Jag fann det rådligt att säga ett dubbelt amen efter bordsbönen, då vi skulle äta i de usla värdshusen efter vägen. Det är ju så lätt att den maten skadar istället för att gagna.

Nu till sist ett böneämne: Bed Gud om flera infödda medarbetare. Då han sänder ut några, komma de rätta. Redan stå flera verkligt självutgivande, dugliga kinesiska bröder i striden, men flera behövas. Gott om utrymme finnes.

Åh, att vi alla hade mera av böneus ande! Då skulle större under ske bland människorna på jorden.

Selfrid Eriksson.

Efter fem år.

Ur senaste numret av "China's Millions" hämta vi följande skildring från ett par missionärers besök i Yinshan i provinsen Szchwan och dess verkningar. Missionärerna voro fröknarna Allen och Warren. Det var i april 1930, som de kommo dit. Där funnos då redan några kristna, och åt dem ägnade de i första hand sina krafter, men snart kände de sig manade att söka nå de utomstående. De anordnade för detta ändamål ett mottagningsrum, där de uppehöllo sig särskilt på marknadsdagar och dit de inbjödo kvinnor att komma och sitta ned och vila. Många kommo, och givande samtal utspunno sig.

En dag då de just stodo i begrepp att begiva sig hem, emedan strömmen av besökande började sina — ja, på en lång stund hade ingen kommit — inträdde en kvinna med en liten korg fylld av bönor på armen. Hon hade snart berättat om sina fåfänga försök att finna "den sanna vägen". De sökte visa henne denna och gåvo henne en liten traktat om bön. Hon sade då: "Detta är den sanna vägen. Hjälpen mig att gå den!" Efter en stunds ytterligare samtal gick fru Tseh — det var den besökandes namn — och lovade komma igen följande söndag.

På söndagen bådo de mycket, att hon måtte komma tillbaka trots alla hinder, som kunde avhålla henne. Och se: där kom hon. Efter gudstjänsten frågade en av de kristna kvinnorna henne: "Äldre syster Tseh, vad ämnar du göra?" Svaret lydde: "Jag ämnar gå den sanna vägen med eder, men ni måste undervisa mig." Inom kort — efter några veckor — bröt hon med sina hedniska vanor och förde med sig en brorson, som var skollärare. Han köpte sig en bibel och började för första gången läsa den. Sedan förde hon med sig en sin son, som också avgjorde sig för att följa Kristus. Fru Tseh kunde inte läsa, men hennes son och en hennes sonson läste högt för henne, och hon lärde sig en hel del utantill.

De båda missionärerna synas icke ha haft tillfälle att besöka platsen ånyo förr än i september 1935. Därom skriva de: "Folket välkomnade oss på det hjärtligaste. Det är en fröjd att åter få vara bland dem. Det är underbart att se, huru dessa kvinnor vuxit till i nåden och Kristi kunskap. Många ha kommit till. Fru Tseh är lika ivrig som förr och känner det som en uppgift att vara som en moder för dem hon vunnit för Herren, och hon lyckas utmärkt däri. Hon brinner av nitälskan för själars frälsning, och hennes vittnesbörd har varit till stor välsignelse för många. Då kvinnor samlas till bibelkurser eller komma in från landet på torgdagen, möter hon dem med så mycken kärlek och glädje och talar med dem om Herren ur sitt hjärtas fullhet, vittnar om vad Gud gjort för henne, sedan hon för fem år sedan började tro på honom. Under alla växlande förhållanden är hon uppfylld av Guds frid. *Hon har själv vunnit mer än femtio personer för evangelium.* Mer än tjugo av dessa ha blivit döpta, de övriga äro i dopundervisning. Är icke detta en uppmuntrande erfarenhet för en som själv varit en kristen endast i fem år?

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1936

Allmänna missionsmedel.

9.	G. o. A. M., Visby, till Gerda Carléns underh.	60:—
10.	Dto., Visby	40:85
11.	K. S., Vinslöv, "avbet. å skuld"	100:—
12.	Dto, tionde	25:—
13.	C. K., Partille	10:—
14.	"Ps. 67: 1—5"	50:—
15.	A. B., rab. å H. S. Ö.	5:25

16. A. B., i st. för blommor på Anna Erikssons bår ..... 10:—
17. "Ett tack" ..... 15:—
18. Ekenässjöns Missionsförsaml. 25:—
19. J. Th. S., Bergvik ..... 25:—
20. O. E. N., Piteå 22:75
21. E. G., Grönskåra ..... 10:—
22. M. J., sparb. medel, gm dto .. 5:—
25. M. o. J. v. M., Sthlm, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår 10:—
26. Dto, en fick-sparbössa 6:45
27. "Dagskassan, 2 jan. 1936, Helgad åt Herren" ..... 500:—
28. I. N., ett tackoffer till Herren. 10:—
29. A. H., Karlskrona, till Anna Erikssons minne ..... 5:—
30. Missionsinkomst fr. F-s. gm A. J., Köping ..... 100:—
31. J. G., Sthlm, en blomma på Anna Erikssons bår ..... 5:—
32. E. A. I. W., Söderhamn ..... 30:—
33. E. I., Sthlm, en sparb. ..... 12:—
34. M. H., Birsfelden, Schweiz 27:25
36. Böneringen, Duvbo, ist. för blommor på Anna Erikssons grav ..... 8:—
37. L. R., Sundbyberg, sparb. medel 25:20
38. S:t Görans kretsens sparb. tömning 6/1 ..... 160:—
39. Sparb. medel 293:16, Offergåvor 557:19, i Betesdakyrkan, Sthlm, Trettondagen 850:35
40. A. A., Skellefteå, "tackoffer", gm A. B., Skellefteå .... 20:—
41. A. o. T. D., till Anna Erikssons minne ..... 10:—
42. D. S., Skellefteå ..... 10:—
43. B. o. R. S., Åstorp, "vår kinabössa" ..... 12:—
44. A. O., till G. Goës, underh. .. 60:—
45. A. B., Sthlm 3:25
46. M. B., dto 2:75
48. En vän, till Maja Lundmarks underh. ..... 15:—
49. E. B., sparb. medel 30:70
50. Till hjälp för frakt ..... 8:—
51. H. B., sparb. medel 4:58
52. M. Ö., en blomma på Anna Erikssons grav ..... 5:—
53. Tillägg itll Trettondagens koll. 10:—
54. E. F., Herrljunga ..... 5:—
55. S. N., gm dto ..... 5:—
56. O. F., ur en sparb., gm dto .... 11:—
57. I. J. C., Hålahult, sparb. medel 17:70
58. En länks sparb. medel i Boliden, gm G. B. ..... 16:—
59. Mörteryds söndagsskola 12:50
60. Koll. vid Missionsstund i Nyland, trettondagen ..... 37:—
61. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 100:—
62. J. H., Stensjön, rab. å H. S. Ö. 9:—
63. B. o. K. L., Sthlm ..... 30:—
64. Koll. i Immanuelskyrkan, Skövde 105:70
65. Två vänner, en blomma på Anna Erikssons bår, gm C. J. B., Tenhult ..... 5:—
66. Hassle Missionsförsaml. ..... 25:—
67. Evighetsblommor på Anders Carlssons grav, Björkeryd av vänner ..... 10:—
68. E. Ö., Mölnbo, i st. för blommor vid Anna Erikssons grav.. 5:—
69. M. J., Boden ..... 200:—
70. F. D., Sthlm, i st. för blommor vid Anna Erikssons bår ..... 10:—
71. Björkö Missionsförsaml., sparb. medel ..... 25:—
72. Sparb. tömning i Glemmingebro 74:—
73. M. R., Limhamn 7:75
74. M. E. B., Ödeshög, sparb. medel 12:—
75. Walleberga syför. ..... 60:—
76. "En länk" ..... 20:—
77. A. E., Hbg ..... 20:—
78. L. M. F., till Frida Prytz o. Maria Nylins underh. ..... 900:—
80. S. G., Nässjö ..... 50:—
81. Efterskörd till försäljningen.. 10:—
82. I. B., Sävsjö, "Herrens del" .. 10:—
83. Dto, till Anna Eriksson minne 5:—
84. Onämnd, i st. för blommor till dir. Aug. Hembergs bår ..... 10:—
85. Del. av koll. vid Nässjö-konferensens missions- o. avslutningsmöte i nov. 1935 ..... 53:65
86. A. J., Skärblacka, Trettondagskoll. ..... 5:—
87. I. o. T., en blomma på Anna Erikssons grav ..... 5:—
88. Sparb. medel gm A. B. 9:47
91. "En nypa mjöl" gm A.B., Skellefteå ..... 50:—
92. M. Ö., Innervik, till Estrid Sjöströms underh., gm dto .... 10:—
93. "Endast förvaltare" gm dto .. 25:—
94. Kinakretsen, Köping, sparb. medel ..... 100:—
95. Offerkuvert dto ..... 25:—
96. Koll. i Vreten 4/1 ..... 5:—
98. S. E-n, sparb. medel ..... 27:—
99. En blomma vid vännen O. Lönnqvists bår ..... 5:—
100. Kinalänkar i Klippan, sparb. medel till Hanna Lundbergs underh. 105:50
101. Röks kyrkl. syför., ... 30:—
102. I. D., Nora stad, sparb. medel 80:78
106. Sparbössan på Rådmansö 75:65
107. Kinakretsen, Gbg. 167:07
108. Onämnd 2:75
109. E. S., Björköby, "tionde o. tackoffer" ..... 20:—
110. Kinalänkarna, Hbg, sparb..... 50:—
111. Systrarna E. o. S. Hovmantorp, gm. A. S., Jkpg. ..... 100:—

112. Mellersta K. F. U. M. distr., till Malte Ringbergs underh. 500:—
113. K. D., Växjö, rab. å H. S. Ö. 11:25
114. Dto, missionsbössan 13:05
116. B. L., Stocksund 50:—
117. E. P., Lindesberg 2:75
118. A. J., Alingsås, sparb. 15:—
119. I. T. B., Offerkuvert, gm. dto 10:—
120. M. o. E. L., Uddevalla, "en liten julgåva" 10:—
121. Daggryningen i K. M. A., till Birgit Berglings underh. 900:—
122. K. F. U. K:s Centralfören., o. K. M. A., till Astrid Löfgrens underh. 900:—
123. M. o. J. M. 100:—
124. A. B., en sparb. 47:—
125. Bogla Mfg:s Arbetsfören. 70:—
126. Visby Femöresfören. 27:—
127. Ch. H., Lund 50:—
128. E. O., Lund 4:75
129. I. E., Gbg 5:—
130. Husaby Mfg. 61:—
131. 1/3 av behålln. av skördefest i Skärsta 57:85
132. M. S., Norrköping 50:—
133. Borås-Sjömarkens Kinakrets 146:—
134. Kinabössan från Karlskrona 43:—
135. "Utjämning" 2:—
136. Elins sparb., gm A. L., Hemse 5:—
137. Kinaväner, Åsaka, sparb. medel 30:—
139. M. R., sparb. medel 20:30
140. N. H., till Anna Erikssons minne 10:—
141. E. A., sparb. gm J. G., Vadstena 10:—
142. A. E., Katrineholm, ur sparb. 35:—
143. "Missionsvän" 50:—
144. E. P. A., Hbg. gm A. Å. 20:—
146. A. S., Hörby 5:—
147. A. P., Kumla 80:—
148. J. L. Sthlm, sparb. 5:—
149. H. o. I. J., Gbg 20:—
150. B. J., Klippan, till Hanna Lundbergs underh. 15:45
151. O. S., Misterhult 12:15
154. Vänner i Örviken, gm H. O. 14:—
155. L., i st. för blommor på Tant Olofssons grav, gm dto 5:—
156. E. K., i st. för kyrkkaffe, gm A. B., Skellefteå 5:—
157. M. P., Murjek 5:—
158. H. J-n. Ödeshög 20:—
159. H. o. R. A., till Axel Hahnes minne 5:—
160. K. F. U. M:s Uppsvenska Distr. till Morris Berglings underh. 925:—
161. Testamentsmedel efter avl fröken Andrea Lindquist, Gbg 4170:58
162. California Kom., till Nils o. Olga Styrelius underh. (G. d:r 252:72, därav från G. B. G. d:r 250:—) 983:08
163. H. F., Uttersjöbäcken 10:—
164. Skede Mfg, årsbidrag 30:—
165. Bankeryds Arbetsfören. 100:—
166. Rantens lilla syfören. 20:—
167. Koll. i Delsbo 6:05
168. Dto i Sundsvall 13:55
169. Dto i Norderön 14:55
170. L. L., dto 50:—
171. Sparb. medel i Orrviken 27:53
172. Från kaffeservering, dto 25:—
173. Koll. i Nyland 22:—
174. Dto i Edsåsen 11:—
175. Dto i Brunflo 11:—
176. Två länkar, "Herrens tionde" Mal. 3:10 25:—
177. E. J., Tenhult 10:—
180. E. S., o. Lillemor, till Anna Erikssons minne 2:50
181. K. F. U. M:s Uppsvenska Distr. till Morris Berglings underh. 475:—
182. Sparb. medel fr. Värnamo 38:71
184. E. o. G. F., Alingsås, en blomma på Anna Erikssons bår 5:—
185. Ekekulls Missionsförsaml. 20:—
186. N. N., Dalom 100:—
187. G. K., Björköby 20:—
188. A. L., Sparb. medel gm G. B., Boliden 3:10
189. A. H., dto, gm dto 2:—
190. S. M., dto, gm dto 2:50
191. Sparb. medel fr. Appleryd, Brömsebro o. skolbarn i Appleryds skola 80:68
192. Dto fr. Kinnekleva o. Kestads Missionsförsaml. 100:—
193. "Gunnar" 10:—
194. W. M. B. 120:—
195. M. o. E. J., Ödeshög 97:95
196. Månstorp Mfg 75:—
197. Efterskörd till försäljningen. 10:—

Kr. 16,168:23

Särskilda ändamål.

1. S. J., Örebro, till Schen sontongs underh. 250:—
2. Dto, dto, till en skolgosses dto 100:—
3. Dto, dto till gatukapell i Hancheng 100:—
4. Mellersta K. F. U. M:s distr. till infödda evang. underh. 185:—
5. E. P., Ljungby, till I. Ackzell, för barn o. kvinnoarbetet 300:—
6. Sunne Kristl. Ungdomsfören., Orrviken, till en skolgosses underh. i Tjäders skola 50:—
7. Ynglingaför. Libanon, Gbg, till arb. i Hoyang 100:—
8. Mellersta K. F. U. M:s distr. till infödda evang. underh. 10:—
23. F. M., Koppom, att anv. för arb. i Loyang distr. 10:—

24	Mellersta K. F. U. M:s distr., till evang. underh.	75:—
35.	10-öres insaml. i Duvbo, till Martin Bergling, att anv. efter gottf. gm A. G.	46:80
47.	Kyrkl. söndagsskolan, Falun, till Schao Si-Lings underh. hos M. Petterson	64:75
79.	De Väntandes Bönering, till bibelkv. Kuo underh.	200:—
89.	L. K., Klintemåla, till Maria Petterssons barnh., att anv efter gottf.	30:—
90.	L. Ö., Innervik, till Morris Bergling, för dto, gm A. B., Skellefteå	5:—
97.	S. L., Umeå, till Martin Bergling, till arb. bland fångarna	27:75
103.	E. B., Kopparberg, till Maria Nylin, att anv efter gottf.	10:—
104.	T. O., Lidköping, till Gudrun Boqvist för dto	10:—
105.	G. H., Luleå, till evang. Dji Paolo underh.	100:—
115.	K. D., Växjö, till ett skolbarns underh.	150:—
138.	Söndagsskolbarnen, Åsaka, sparb. medel, till Barnh. i Sinan	7:—
145.	E. O. G., H., Götene, till Maria Pettersson att anv. efter gottf.	20:—
152.	E. F., Brömsebro, till Malte Ringbergs verksamhet	30:—
153.	Barnsyfören. Åsaka, till "Dyrbar Liljas" underh.	35:—
178.	A. o. E. A., Gbg till Gerda Carlén, att anv. efter gottf.	100:—
179.	Ljusglimten, Duvbo, sparb. till Barnh. i Sinan	56:26
183.	Kinakretsen, Gravarne, till Lisa Gustafsson, att anv. enl. överenskommelse	20:—
	Kr.	2,092:56

*

Allmänna missionsmedel	*16,168:23*
Särskilda ändamål	*2,092:56*
S:a under jan. mån. 1936: Kr.	*18,260:79*

Med varmt tack till varje givare!

"Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren." Klagov. 3:26.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1936 i sin 41:a årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhållas vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Vår gemenskap. — Avskedsmötet för Ida Söderberg. — Från Red. och Exp. — En hälsning. — Från missionärerna. — Efter fem år. — Redovisning. — Missionstidningen Sinims Land

Stockholm 1936. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr

N:r 4. ÅRG. 41 25 FEBR. 1936 PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Guds fullbordade verk.

"Herren skall fullborda sitt verk för mig." Ps. 138:8.

Den psalm ur vilken denna text är hämtad andas idel glädje, tacksamhet och förtröstan. Guds mångfaldiga löften voro David kära, i böneumgänget hämtade han frimodighet och kraft samt förvissning om att Herren skulle behålla honom vid liv, huru svår och mödosam hans väg än månde vara.

Förvissad om detta utbrister han: "Herren skall fullborda sitt verk för mig" och slutar med en bön om att icke bliva övergiven. David var medveten om att faror och svårigheter lågo i hans väg och att han ännu icke var framme vid målet, men även om vissheten, att Gud icke skulle lämna honom förrän verket var fullbordat.

Hava icke vi någonting att lära av detta? Vandra icke vi samma trons väg som David gjorde? Vad är det, som driver ett Guds barn fram till nådastolen om icke behovet av att undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid. Vad är det, som så ofta oroar och ängslar en uppriktig och ärlig själ, om icke farhågan att hava begynt i Ande för att sedan tilläventyrs sluta i köttsligt väsende.

Då sådana frestelsestunder infinna sig, är det för tron gott att trygga sig vid den fasta förvissningen: "Herren skall fullborda sitt verk för mig", ja, icke endast f ö r mig, utan även bringa detsamma till fullbordan i mig." Fil. 1:16.

Redan i skapelsens morgon såg Gud på sitt fullbordade verk och fann, att det var "mycket gott". Människoverk är klumpigt och ofullbordat, Guds verk fullkomligt. Guds verk skall fortgå till fulländning, emedan Guds nåd är orygglig. Om det finnes något gott hos oss, är det ett verk av Guds egen hand. Månne Han skall lämna det åt

sitt öde? Han skall ej hava förslösat sin möda, Han skall sannerligen följa oss intill änden. Han är intresserad av sitt verk och skall fullborda detsamma. Det är dyrbart att få vara en ringa lerskärva i en sådan Mästares händer. Går kärlet sönder, så börjar Han om igen och gör ett annat kärl såsom Han vill hava det gjort. Jer. 18:4.

Aposteln Paulus hade icke någon bättre tröstegrund att komma med till församlingen i Tessalonika, då han skrev: "Trofast är han som kallar eder, Han skall ock fullborda sitt verk." 1 Tess. 5:4.

Vår tros hövding och fullkomnare har fördrag med vår natur och vill stödja oss i vår svaghet och icke lämna sitt verk genom oss oavslutat. Själv gav Han oss genom sitt verk, som Han "fullbordade i Jerusalem", ett härligt och dyrbart föredöme, och i liknelsen om mannen, som skulle bygga ett torn, låter han oss förstå vikten av att icke endast påbörja, utan även fullborda.

Så hav då tröst, du som tilläventyrs ängslas och fruktar för huru det skall gå med din helighetssak och tag Rutströms ord till hjärtat: "Förtro dig fördenskull, så usel du är, med hela din börda och allt ditt besvär i Frälsarens händer, han vill och han kan, för hela din salighet vara din man".

Men Guds fullbordade verk skänker även frimodighet, då våra tankar gå ut till de hednakristna församlingarna i de olika länderna. Det har hänt, och vi ha i dessa dagar ånyo fått se, att hela församlingar berövats sina lärare och lämnats helt ensamma såsom får mitt ibland ulvar. Hur skall det månne gå med dem? Skall deras tro bliva om intet? Inför sådana frågor är det gott att få klamra sig fast vid den dyrbara försäkran, att den som i dem begynt ett gott verk, han skall föra det till fullbordan.

Väl må vi därför av allt hjärta tacka vår trofaste himmelske Fader, som har omsorg om oss, vårdar sig om oss och som vill fullborda sitt verk för oss och uti oss.

August Berg.

Från kommitténs januarisammanträde.

Kommitténs första ordinarie sammanträde för året hölls den 30 jan. Ordföranden erinrade därvid i anslutning till Jesu ord: En är eder Mästare och I ären alla bröder, om välsignelsen av och förpliktelserna i den brödragemenskap som bör existera mellan alla dem som höra Kristus till i sanning. I vår kallelse hemma som ute gäller det ock för oss att förverkliga detta Jesu ord, att Jesu bud om brödrakärleken må genom oss föras vidare.

Vid därefter förrättat val återvaldes kyrkoherde G. Arbman, tandläkare J. von Malmborg och apotekare K. Nilenius till ordinarie ledamöter för en tid av tre år. För lika lång tid blev fröken Lisa Blom nyvald som ordinarie och kommunister J. Th. Sandberg som suppleant.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina består alltså efter dessa förrättade val av följande personer: Ordinarie ledamöter: doktor Karl Fries, kyrkoherde Gunnar Arbman, missionär August Berg, fröken Lisa Blom, missionsföreståndare Erik Folke, Fru Ester Fredberg, grosshandlare Sven Johnsson, tandläkare J. von Malmborg, marinintendent O. von Malmborg, apotekare Karl Nilenius, rektor Joh. Rinman och disponent Gust.

Törnqvist; suppleanter: doktor Knut Bergh, musikdirektör Harald Gillgren, komminister J. Th. Sandberg samt ingeniör Viktor Wisborg.

Till ordförande i kommittén återvaldes doktor Karl Fries, till vice ordförande missionsföreståndare Erik Folke och till kassaförvaltare marinintendent O. von Malmborg.

Kommitténs Arbetsutskott består av följande ordinarie ledamöter: doktor Karl Fries, missionsföreståndare Erik Folke, marinintendent O. von Malmborg, rektor Joh. Rinman samt missionär Aug. Berg. Suppleanter äro: musikdirektör Harald Gillgren och fröken Lisa Blom.

Den rapport som avgavs av kassaförvaltaren gav anledning till rik tacksägelse. Gåvomedlen under 1935 uppgingo till Kr. 29.337:42 mer än under 1934. Givarnes antal hade ock ökats. De stora behoven under hösten hade Herren fyllt så att medel för första kvartalet i år kunde utsändas före nyåret — ett underbart bevis på bönhörelse och en kraftig maning till tacksägelse.

Vårt hjärtas tack går till Herren för hans outsägliga nåd och för hans rika gåvor och vårt tack går ock till de många nära och fjärran som med oss troget tjäna i det dyrbara missionsverk som blivit oss ombetrott.

Föreståndaren på fältet, missionär Carl Blom, uttalade före sin avresa en önskan att missionssekreterare Martin Lindén skulle under nästkommande vinter besöka missionsfältet. Då Kommittén ansåg att ett sådant besök skulle än fastare knyta banden mellan fältet och ledningen i hemlandet, beslöts att missionssekreterare Lindén skulle göra denna resa i höst.

Inackordering på Missionshemmet, Duvbo.

På Svenska Missionens i Kina missionshem i Duvbo mottagas inackorderingar för längre eller kortare tid. Hemmet är beläget i närheten av såväl Sundbyberg som Råsunda. Goda kommunikationer till huvudstaden.

För vidare upplysningar torde reflekterande vända sig till missionär och fru August Berg, Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg*. Tel. *Duvbo 13*.

Kinalänkarna.

Kinalänkarna i Stockholm samlas *torsdagen den 5 mars kl. 7 e. m.* på *Svenska Missionens xp.*, Drottninggatan 55, 3 tr. Alla varmt välkomna!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år planerar vi att anordna två Bibel- och Ungdomsveckor.

Den första skulle bliva i Wittsjö, Skåne, troligen 23—29 juni och den andra på Mauritzberg, Östergötland, 21—27 juli.

Vi meddela mera ingående om dessa båda veckor senare. Låt oss bedja ut deltagare och välsignelse över var och en som kommer med.

»Ett senapskorn.»

Vi äro här fyra länkar, som haft en sparbössa var för Kina. Nu kommo vi samman och läste ett Guds ord om bönen samt tömde sparbössorna och hade så en bönestund. O, vad det var för en stilla, välsignad stund inför Guds ansikte.

Summan är ej stor, men vi bådo att Jesus skulle ta i sin hand detta senapskorn och välsigna det utåt i Kina men även här, så att nästa gång vi hava sparbössetömning det lilla fröet måtte ha växt och blivit ett träd med många grenar.

Fridshälsning.

Våra missionärer i Hoyang

ha tillsvidare lämnat stationen. Anledningen därtill var att staden hotats av de röda som till ett antal av vid pass 300 ryttare visade sig i närheten. De förjagades av trupperna men som myndigheterna befarade att de skulle komma igen, tillråddes missionärerna att resa ned till Tali. För säkerhets skull sändes militäreskort med dem.

Det 21 jan. lämnade Martin Bergling med familj och Carl-Gustaf Nordberg

Hoyang och anlände välbehållna till Tali följande dag. Maja Lundmark och Astrid Lövgren voro redan där i anledning av pågående bibelkurser.

Då Tali ligger så långt söderut från den bergstrakt där dessa röda horder hava sitt tillhåll, torde de våra kunna känna sig fullt trygga där. Vi äro tacksamma mot myndigheterna, som med så stor välvilja sörjt för deras säkerhet och främst för vår Guds Faders omsorg om de sina, i synnerhet som vi så ofta hört huru de röda söka få utländingar i sitt våld för att sedan söka kräva stora lösenssummor för dem.

Från Tali kunna våra bröder utan större svårighet uppehålla förbindelsen med Hoyang och Hancheng och övervaka verksamheten där. Emellertid kommer allt detta som en allvarlig uppfordran till oss att kämpa i våra böner till Gud för våra kinesiska trossyskon, för våra missionärer och för Guds verk i sin helhet i dessa allvarliga tider.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Kära Missionsvänner.

Kanske det kan intressera Eder att höra litet om våra stormöten i höst? Vi ha nu hållit 5 sådana: I Juicheng den 18—21 okt. i Chiehhsien 25—28 okt. och i Peichuang 2—4 nov. Samtidigt var det stormöte i Yuncheng. Vårt möte här hölls den 9—12 och det i Ishih 16—19 nov.

Till Juicheng reste vi som vanligt den nära två dagars långa resan med kärra. Hade gott väder och funno våra systrar i Juicheng friska, glada och lyckliga i arbetet. Som det var den bråda tiden med bomullskörden, var det ej så mycket folk från landet med, men det var ändå ej så få samlade. Vi hade ett gott möte, och ledarna såväl som hela församlingen blevo uppmuntrade av att se hur offervilligheten tillväxt under det senaste året. De fingo in ett gott bidrag och kunna underhålla sin egen evangelist några månader under året. Han går då från by till by, predikar och besöker troende. Vid ett av kvällsmötena, då efter en gripande predikan av gosskolans lärare uppmaning gavs till dem som önskade att lämna sig åt Gud att komma fram för förbön, kommo flera män och några kvinnor fram, och vi fingo bedja med dem. Det var en skön stund. Efter stormötets slut stannade vi ett par dagar i Juicheng, så att Nils fick ordna litet för det manliga arbetet. Sedan reste vi och äldste Hsie från Yungtsi, som var med oss, över bergen till Chiehhsien. Det var en mulen, kall dag och ritten över berget blev rätt så tröttsam. Vi kände oss alla tre mer eller mindre mörbultade nästa dag och kunde ej låta bli att le åt varandra, då vi sågo hur försiktigt vi buro oss åt, då vi skulle sätta oss eller stiga upp. Värst däran var nog jag, ty jag hade suttit i sadeln hela vägen. I Chiehhsien hade vi syster Estrid Sjöström, som varit där en tid och arbetat bland kvinnorna. Senare kom också Ringberg och hjälpte till med ordets predikan under mötet. Stormötet här var ej så väl besökt, beroende på att de ha sina höstmöten ute på utstationerna. Men Herren var med oss, och det var ett på det hela gott möte. Inga dop här.

I Yungtsi samlades vi den 9:e nov. Flera dagar förut hade det varit dåligt väder och regnat, och t. o. m. på torsdagen regnade det kraftigt. Vi undrade verkligen hur det skulle bli, om några långväga ifrån skulle komma. Men, Herren vare pris, på fredagen var det det allra härligaste väder, och det fortsatte under de tre mötesdagarne. Den ena efter den andra kom. Visserligen var de ej så mycket folk som i våras, men en inte liten skara var samlad. Kapellet var nästan fullsatt på söndagen, då många utomstående från staden också kommo. Vi hade inbjudit pastor Kao till mötet, och han talade så gott och ransakande vid flera tillfällen, och hjärtana syntes vara öppna och mottagliga. Stor stillhet rådde. Före nattvardsmötet på söndag kväll var det också så högtidligt, i det att 7 små barn frambars inför Herren. Det var en stilla

skön stund. Bland barnen var en liten gosse, vars far under många år varit avfälling och fientligt stämd mot församlingen men som Gud i fjol fick tala till på ett kraftigt sätt, då ovannämnde lille gosse var dödssjuk. Då ingenting hjälpte och allt hopp var ute, kallade fadern på oss, att vi skulle komma och bedja för hans son. Det var ett förödmjukelsens steg för denne stolte man men också ett första steg till upprättelse. Vi voro ej hemma, men två av tältpredikanterna gingo dit, förmanade fadern att vända om till Gud, och sedan denna bekänt många av sina synder, bådo de Gud göra gossen frisk. Och Herren i sin stora nåd hörde och gjorde gossen bra. Nu ville fadern, att gossen skulle ges åt Gud. Modern kom med honom. O, bed att Gud må helt få hand om denna man, att han ej längre må vara en förlorad son! Gud har brutit ned mycket motstånd hos honom, men ännu tycks han ej fullt löst ur fiendens garn. Bed också, att det lilla barn, som nu frambars åt Herren, må få helt tillhöra honom!

Nattvardsmötet var en högtidsstund som alltid. Vi saknade visserligen denna gång förmånen att få välkomna i församlingsgemenskapen några nydöpta, som vi eljest nästan alltid fått göra. Det var inga dop här i höst. Vi hade, som sagt, det härligaste väder t. o. m. söndagen, men på måndagen regnade det, så att de flesta inte kunde gå hem utan fingo stanna till tisdagen. Vi hade således ett par möten också den dagen. Några av kvinnorna tackade Gud för att det regnade, så att de fingo stanna och höra litet mera. Ja, må nu Gud välsigna dem var och en i sina hem, "tills vi mötas igen".

På torsdagen reste Nils och jag till Ishih stormöte. Det var roligt att få komma dit. Jag minnes ej, om jag förr varit med på något stormöte där. Om så är, så är det mycket länge sedan. Där jag satt första kvällen i det nya, vackra kapellet, som vår broder Axel Hahne och hans maka så arbetat för att få färdigt, innan de reste hem, kunde jag ej låta bli att undra, om vår käre broder, nu hemma hos Herren, kunde se oss och fröjdas med oss. "Saliga äro de döda som i Herren dö. De skola vila sig från sina gärningar, och deras verk skall följa dem efter." "Samlen skörden in!" — Ingen skörd utan sådd. Det finns intet att insamla, där det ej förut såtts ut, och våra syskon ha under många år här fått så ut livets dyrbara utsäde. De ha också fått skörda men inte allt, skörden pågår ännu, " på det att både den som sår och den som skördar skola tillsammans få fröjda sig."

Många, både unga och gamla voro samlade. Särskilt roligt var det för mig att ännu en gång få träffa Chang Ma nao, glad och lycklig i Herren. Efter många år av avfällighet har hon kommit åter "likt den förlorade sonen". Mycken bön hade varit i verksamhet för detta möte. Och Herren verkade på hjärtana. Några kommo också över till full visshet om frälsning. Herren vare pris! Men inte heller i Ishih var det några dop i höst. Vi måste resa på tisdagen, men syskonen ämnade fortsätta ännu ett par dagar med möten för dem som ville och kunde stanna.

Efter ett kort besök i Chiehhsien på vägen hem kommo vi hit och funno allt väl här. Nu nalkas tiden för skolornas avslutande. Vi kunna tacka Herren, att hälsotillståndet i skolorna denna termin varit ovanligt gott. Endast vår lärare i gosskolan har en tid lidit av malaria. Det var just vid tiden för vårt stormöte här, men nu är han helt återställd igen. Herren vare tack!

Nu måste jag sluta med de hjärtligaste hälsningar från oss båda till alla Herrens vänner

Olga Styrelius.

I ett brev daterat den 30 november 1935 skriver missionär Erik Malm:

Kära Vänner!

För närvarande äro vi ensamma här i Loyang. Nog var det med bävan, vi tänkte på arbetsuppgifterna, då vi fingo

veta, att våra äldre kamrater i arbetet, missionär och fru Engbäck, måste resa hem. Vi fingo dock förlita oss på att Herren skulle hjälpa, och Han har hjälpt intill denna stund. Under september och oktober hade vi familjen Aspberg och Selfrid Eriksson här. Den senare fick ju ägna sin tid åt språkstudier, men de förras hjälp i arbetet var ovärderlig.

Redan första veckorna voro representanter från så gott som alla församlingar i Honan samlade här i Loyang till presbyteriimöte. Det var några goda och rika dagar, vi fingo ha tillsammans. Under denna månad hade vår grannmission, Augustana-missionen, en kurs för sina ledare. Våra fält mötas här i Loyang. Vi arbeta västerut och de österut. Det har alltid varit det allra bästa samarbete både mellan missionärerna och de två församlingarne här i staden, något som vi verkligen kunna tacka Gud för. Under den sista veckan av denna kurs var en av Kinas främste kristne talare, Wang Ming tao från Peking, här. Även en del av våra kristna fingo tillfälle att vara med. De två sista dagarne, lördagen och söndagen, hölls mötena i vårt kapell inne i staden. Fastän detta är rätt stort, var det fyllt till sista plats. Denne man har fått den stora gåvan av Gud att på ett ovanligt klart och gripbart sätt framställa Bibelns sanningar. Det var en fröjd att lyssna till hans förkunnelse och se, huru de dyrbara sanningarne blevo levande för våra kineser.

Stormötena i de fem församlingarna i distriktet äro nu över. Vi ha mycket att tacka Gud för. Särskilt stormötet i Mingkao, cirka 5 mil söder om Loyang, var en upplevelse, då man tänker på de svårigheter, som varit i församlingen en längre tid. Mingkao ligger i I-chuan domsaga och har under många år varit ett centrum för de kristna i södra delen av domsagan, men då en f. d. major lyckades skaffa sig makten på platsen, vände de övriga kristna sig åt annat håll. De kunde ej samarbeta med honom. Då en predikant tillhörande en inhemsk adventistisk rörelse "Den sanna Jesus församlingen" kom till våra trakter, fann han en god jordmån för sin förkunnelse i Mingkao. Majoren trodde sig här finna ett lämpligt medel att bekämpa Missionens arbete. Till en början gick en stor skara med. Vi gjorde vårt yttersta att hjälpa dem att få fast grund för sin tro. Guds ord utförde sitt eget verk. De kristna, som ej gått med i denna rörelse, voro mycket aktiva, och fler och fler började komma åter, då sanningen blev klar för dem. Under tiden bads det mycket. Vi ville ej med våld driva bort den man, som tillvingat sig makten. Det skulle kunna vålla oanade svårigheter, men då han själv började se, huru de allra flesta lämnade honom, började det se för illa ut, och han flyttade utan vidare från platsen. Så blev detta, som han trodde skulle bliva ett medel till större makt, ett medel till hans fall. Så utför Herren sin sak och hör sina barns böner.

Arbetet har nu kommit igång på denna plats. Församlingen i I-chuans domsaga beslöt att denna gång samlas till stormöte här och ej inne i staden. Lokalerna äro här stora och rymliga. Glädjen var stor över att man nu i endräkt kunde vara församlade igen på den gamla platsen. Man visste att Gud gjort något nytt. Dessa svårigheter ha betytt mycket för församlingens andliga tillväxt.

Under hösten ha 75 personer döpts i distriktet. Antalet kristna närmar sig nu fjortonhundra. Det är ju ingen liten skara, men då man tänker på den stora folkmängden på över en million, blir det inte mycket. Vad församlingen särskilt nu behöver är ledare, som kunna hjälpa de kristna att förstå bibelordet. På många små platser sakna de sådana ledare. De anställda evangelisterna och bibelkvinnorna räcka ej till för de stora uppgifterna. Det är ett stort böneämne för oss, att Herren må giva lämpliga män och kvinnor, som helhjärtat kunna tjäna Herren bland sitt eget folk.

Något, som tydligt visar åtminstone den yttre växten, är att församlingarna nästan på varje plats ha bekymmer för sina kapell, som ej vilja räcka till. I

Sunghsien beräkna de under vintern bygga ett nytt stort kapell och likaså i Hancheng (Honan). På en del platser ha de för mindre belopp byggt om. Några små nya predikolokaler ha även tillkommit under de senaste åren, särskilt på platser, där predikotältet varit.

Hittills ha vi fått arbeta under lugna förhållanden, men under sista tiden har det varit oro i sinnena på alla platser. Man fruktar för grannlandet i öster. Denna oro och den dåliga skörden efter både torka och översvämning gör att rövarna på många platser blivit djärva. Må vi bedja Herren, att han bevarar oss för krig och orostider, så att vi i lugn få fortsätta vårt verk. "Skörden är mycken". Må vi verka, medan dagen varar.

I ett annat brev från Loyang meddelar missionär Malm, att fienden sökt med svek att åstadkomma söndring ibland de troende, men att den hotande faran är över. Stämningen börjar bli annorlunda. Gud har hjälpt förunderligt. I den stora Hancheng-församlingen (Honan) är det f. n. svårigheter med ledarefrågan, då äldste Kao på grund av sjukdom lämnat platsen.

"Annars finns det många glädjeämnen. Gud verkar på många platser. Här om dagen var en man inne hos mig. Han är från trakten norr om Hancheng (Honan). Under några år har han bott här i staden och även vårdats på Augustana sjukhus. Där blev han troende och är nu deras församlingsmedlem. När han kom hem till sin by, var det många som genom hans vittnesbörd ville tro. Han ville nu att någon skulle komma dit och hjälpa honom. Så är det på många platser.

I en by, 40 li söder om Loyang, finns det hundratals sökare, i slutet av denna vecka resa vi dit och ha några dagars möten. Det förunderliga är, att på många platser komma många till tro genom att de bliva botade till kroppen. Otvivelaktigt är det under, som ske i många fall. De som blivit förnyade till sina kroppar bli ofta de mest nitiska kristna."

Ur ett privat brev från Gösta Goës.

Hwaining den 21 jan. 1936.

Vi ha ett gott och fruktbart kristet samliv här. Mr. Mair är nitisk för vårt andliga väl, en omsorg som jag beundrar. Han vill visa oss vad vi kommit ut till här i Kina, och förstår vad vi behöva för att fylla Guds kall. Vi behöva bli rustade av Gud själv till kamp, inte kamp med nederlag, inte heller kamp för kampens egen skull, utan kamp med seger och kamp för Jesu Kristi skull. Må vi inte söka vårt eget bästa utan offra allt för Gud, ty det är kampen värd; rättare, det är *segern* värd, ty det är Han, vår Gud, som *har* segrat en gång för alla i Jesus Kristus. För att Jesus skall kunna bliva allt för andra, måste han vara allt för oss och i oss.

Jag längtar efter att lära mera av Gudsgemenskapens härlighet och seger, ty jag längtar efter att kunna föra ljuset till de mörka hednahjärtana. Man behöver inte ta många steg utanför porten på gatan här för att förstå vilket mörker, vilken nöd och lidande hedningarna leva i. Man behöver bara möta dessa slocknade ögon, som folk bär, detta hopplösa, ofta förslöade likgiltiga, som avspeglar sig från deras själar i deras blickar, för att förstå hur oändligt skriande nöden efter Gud, efter ljus och frid verkligen är. Detta är inte fraser, som jag behöver lång tid att tänka ut, — — — det är snarare ett urval av de intryck och tankar som strömma över en, så snart man möter hedningar. Jag vet att det är liknande ord man får höra från de nyutkomna varje år. Men sannerligen, det är inte för att uppehålla en tradition, eller för att visa att man är missionär, som man talar om hedningarnas nöd. Det är vad jag är övertygad om att varje sann kristen skulle känna, om han försattes rakt in i ett hedniskt land.

Just nu, ringa, nej ringer, kapellets klocka till evangelii förkunnande, men det är sannerligen inte det enda ljud som hörs i kväll. Den lugna malmklangen

blandas med ett ohejdat, infernaliskt smattrande från kinesernas "knall-raketer" runt omkring, påminnande om ett maskingevärs-kompani i aktion. De liksom försöker slita sönder det fridsamma ljudet från de kristnas klockor. Det är förfädernas andar och andra demoner som måste särskilt äras i denna natt, som är det gamla kinesiska årets nyårsnatt.

Måtte Guds egen mäktiga röst tala sanning och frid, nöd och nåd, rättfärdighet och kärlek till hungrande hedningars hjärtan i kväll. Måtte Hans röst höras lika klart och starkt, som klockornas ljud nyss bröt igenom de ständiga skurarna av knattrande och smällande.

Kvinnornas internationella bönedag.

"Frid på jorden, till människorna ett gott behag." Dessa ord utgöra motto för kvinnornas internationella bönedag, fredagen den 28 februari 1936.

Upprop till allmän samling av kristna kvinnor över hela världen har, som under åren förut, utgått från en missionerande kvinnokommitté i Amerika. I Stockholm och på en del andra platser i vårt land ha på denna bönedag, som alltid är första fredagen i fastan, kristna kvinnor, vilket samfund de än tillhört, samlats i bön över ett givet ämne. I år är ämnet allvarligare än någonsin och ställer oss inför en skriande verklighet — den rådande oron i världen. Vi ställas inför ett ansvarskrav av djupaste allvar.

I hela världen samlas kristna kvinnor — vilken ras, hudfärg eller samfund de än tillhöra — till bön för fred i världen. Låt oss inför nutidens allvar och framtidens ovisshet samlas i bön. De som ej kunna vara med i gemensamma möten må i sin bönevrå bedja med i skaran. Det vore önskvärt, om på många platser sådana möten kunde anordnas.

Låt oss tacka Gud för den växande och fördjupande längtan efter fred i världen.

Låt oss bedja, att den kristna församlingen må intaga en fast hållning mot rashat, sociala orättvisor och krig.

Låt oss bedja, att vi som individer må bli alltmer villiga att gå korsets väg för fred och kärlek i världen.

Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté.

I Stockholm anordnas möte i Ev. Brödraförsamlingens kyrka, Sveavägen 34—36, den 28 febr. kl. 7:30 e. m.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1936 i sin 41:a årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina. Ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Guds fullbordade verk. — Från Red. och Exp — Från missionärerna — Kvinnornas Internationella bönedag — Missionstidningen Sinims Land

Stockholm 1936 Boktr. A.-B. P. A Palmers Eftr